

עכּוֹן

"רחמים רבים"

אַנִי מְכַרַח לְהַגִּיד לְךָ הַיּוֹם יֵשׁ בְּעוֹלָם קְלָפָה עֲצוּמָה שְׁכוּבֶשֶׁת
כָּל חֶלְקָה טוֹבָה וּמְקַרְרֶת אֶת הָאֲמוּנָה וְאֶת הַיִּרְאָת שָׁמַיִם מִבְּר
יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנִּיס בּוֹ כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, וְהוּא הַכְּלִי מִשְׁחִית מִחֶשֶׁב
(מִכְשָׁף) הַמְּחַבֵּר אֶל אֵינְטֵרְנֵט, וְכֵן אֵיִי פּוֹן, אֵיִי פָּאד, אֵיִי פֶּעַד,
סְמֵאֲרֵט פּוֹן, גִּלְקְסִי, טֵאבֶּלֶט, וְכוּ' וְכוּ', וְכָל מִינֵי כְּלֵי מִשְׁחִית
הַדּוֹמִים זֶה לָזֶה וְכוּ'.

(אשר בנחל יום ראשון לסדר בא כ"ז טבת ה'תשע"ה)

סיפורים ושיחות

מכ"ק מוהרא"ש זצוק"ל

פרשת שמיני

הדפס בסיוע:
עמותת ישמח צדיק
אלכס ואלחנכס

העלון מוקדש לרפואת :

משה בן סימונה זעירה רונית בת לאה

ה' יתברך ישלח להם רפואה שלמה והחלמה מהירה שלא כדרך הטבע בתוך שאר חולי ישראל בזכות אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע.

נא ונא להגיד פרק תהלים לרפואתם :

- (א) שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֶל־הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי :
- (ב) עֲזָרִי מֵעַם ה' עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ :
- (ג) אֶל־יִתֵּן לְמוֹט רַגְלֶךָ אֶל־יָנוּם שְׁמֹרֶךָ :
- (ד) הִנֵּה לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל :
- (ה) ה' שְׁמֹרֶךָ ה' צִלְּךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ :
- (ו) יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־יַכְּכָה וַיֵּרַח בַּלַּיְלָה :
- (ז) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמַר אֶת־נַפְשֶׁךָ :
- (ח) ה' יִשְׁמַר־צִאֲתֶךָ וּבֹאֲךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם :

ניתן לשמוע את השיעורים שלנו שנמסרים
בין מנחה לערבית בבית הכנסת "היכל
הקודש" גם בקול הלשון:
03-6171111

להקיש בכניסה : 1 ולאחר מכן *
וואת המספרים 40, 1, 10, 5 (מאיה)

חידה : מה דעתו של מוהרא"ש זי"ע על אינטרנט
ומה ראוי למי שמציית אותו לעשות בעניין הזה?
התשובה נמצאת בחוברת...

מנחל בדרך ישתה

הסיפור על תאונת הדרכים המחרידה הגיע לאזניו של מוהרא"ש הקדוש. מי שנפגעה קשה באותה תאונה היתה בת אחיינו של הצדיק. הרופאים קבעו כי ראשה נלחץ ומוכרחים לנתחו.

מוהרא"ש הקדוש כינס את כל התלמידים ויחד איתם החל באמירת מזמורי תהלים.

בהגיעם אל מזמור ק"י במילים "מחץ ראש על ארץ רבה, מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש", בדיוק אז נכנס חתנו של הצדיק ובשורה בפיו: "הרופאים החליטו שאין צורך בניתוח!".

ואין זה קשה להבין את ההשגחה הנפלאה: 'מחץ ראש' הוא מה שראשה של הבת נלחץ, אך התקיים בה 'על כן ירים ראש' ולא יהיה צורך בניתוח בזכות פרקי התהלים שאמר הצדיק עם תלמידיו.

את הסיפור הזה סיפר מוהרא"ש הקדוש בעצמו והוא משמש התעוררות לאמירת פרקי תהלים אשר כל טוב גנוז בהם, אשרי הזוכה לאומרם עוד קודם שתגיע הצרה.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק
ר"מ "היכל הקודש"
"חסדי ברסלב"
ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב ז"ע
בארץ ובת"ל

בעזה"י יום ה' לסדר האוינו ה' תשרי ה'תשס"ד

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מאד מאד נהנה שאתה רושם את השיחות וכו', כי יבוא יום ויצטרכו את כל שיחה ושיחה.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק
ר"מ "היכל הקודש"
"חסדי ברסלב"
ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב ז"ע
בארץ ובת"ל

בעזה"י יום ה' לסדר חקת בלק י' תמוז ה'תשס"ג

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך, ואני מקווה להקדוש ברוך הוא שיתרחב לך בפרנסה, ולא יחסר לך שום דבר, רק תראה להחזיק מעמד ואז תראה את הניסים נגלים שיעשה עמך הקדוש ברוך הוא. אני מאד מאד מבקש אותך, שתמשיך בכתיבת סיפורים, כי יבוא היום שיצטרכו את כל הסיפורים, כי אני בעצמי לא יודע כמה זמן אני ישאר בזה העולם, ויהיה זמן שמאד יתפלאו וכו', וירצו לשמוע כל סיפור וכל שיחה וכו'.

נא ונא, ראה לעשות לעצמך קביעות להתבודד בכל יום אליו יתברך, ואז תראה את הניסים נגלים שיעשה עמך הקדוש ברוך הוא.

הקדוש ברוך הוא, השומע תפילות ישראל, ישמע בתפילתי, שאני מבקש ומתפלל בעדך, שתצליח דרכך תמיד.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק
ר"מ "היכל הקודש"
"חסדי ברסלב"
ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב ז"ע
בארץ ובת"ל

בעזה"י יום ג' לסדר וישלח י"ב כסלו ה'תשס"ב

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

בדרך כלל כשאחד מחדש איזה חידוש וזה רק מן הדק ומפחד פן יהרסו לעלות אל ה' וכו', אז אומרים השם הטוב יכפר וזה רגיל בהרבה ספרים, כי יכול להיות שלא השינו את המכוון ולכן אומרים לשון כזה השם הטוב יכפר.

בענין השיחות וכו', בודאי יגיע היום שכל שיחה יהיה יקר מאד מאד ויצטערו שלא כתבו מספיק.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

שיחות קודש מכ"ק אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע

רנז) אמר שהשערות שעל הראש הם דינים ועל כן כדאי שלא לתת להם לגדול ביותר אלא למהר ולהסתפר אפילו פעם בשבועיים ולפחות פעם בחודש כדי להוריד מעצמו את הדינים (ובאשר בנחל חלק נג, מכתב י' נג כתב : 'ואם אפשר בכל ערב שבת קודש שבת מברכים - מה טוב ומה נעים').

רנח) אמר שכל העניין של בדיחות וליצנות אינו נהוג בברסלב. כי אף שרבנו ז"ל אמר שמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, אך אין הכוונה לספר בדיחות וכו' ואנשי שלומנו האמיתיים תמיד משכו ידיהם מזה. כי העניין של רבנו ז"ל הוא תמימות גדולה ועמוקה מאד ועל כן התם הקדוש אמר : "רק בלי ליצנות".

וסיפר שאחד מתלמידיו של ר' נתן ז"ל נהג ללכת לשמוע את אחד מאנשי שלומנו שהיה עובד ה' גדול אך היה מספר בדיחות (שקורין ווערטלאך) בעת הדרשות. ודעתו של ר' נתן ז"ל לא היתה נוחה בזה ואמר לאותו תלמיד : 'לומר לך שלא תלך אליו - איני יכול. אך אומר לך שאם אתה הולך אליו - אל תבוא אלי'. כי ר' נתן ז"ל זכה לקבל את דעתו רבנו ז"ל בשלמות, והבין שהעניין של רבנו ז"ל אינו הולך יחד עם בדיחות ובדרך הזו הנהיג את תלמידיו.

ומה שנהוג שבשבת שקודם הפורים עולה אחד ומספר בדיחות ונקרא 'פורים רוב', אין דעתו של מוהרא"ש נ"י נוחה בזה ומעולם לא הנהיג לעשות כן. ופעם ארע שאיש אחד ממקורביו הלביש את עצמו בלבוש

רב וכו' וסיפר בדיחות בסעודה שלישית שלפני פורים ושילב בזה דברי תורה כפי שנהוג בעולם (וזה היה ביבנאל). וכשנתוודע הדבר למוהרא"ש נ"י אמר שאין לעשות כן ובברסלב לא נוהגים בזה. כי יש הפרש גדול בין שמחה של מצוה שעליה הזהיר רבנו ז"ל מאד, לבין ליצנות ובדיחות. וגם מה שאמר רבנו ז"ל לעשות מילי דשטותא הוא רק בינו לבין עצמו ולא בפני אנשים. וכן ממוהרא"ש נ"י בעצמו מעולם לא שמענו איזו בדיחה וכו', רק שתוך כדי הדרשות שדורש מספר ומדבר לפעמים מעניינים המשמחים ומושכים את הלב אך לא כמו מה שנהוג לספר בדיחות משני משוגעים שעשו כך או מאיזה איש שאמר כך וכו' (והמשכיל מבין את ההפרש).

וכן חזר מוהרא"ש נ"י על מה שאמר רבנו ז"ל שבשביל לומר בדיחה צריך שלושה תנאים : א. שלא יהיה בזה ניבול פה. ב. שלא להתגאות על ידי מה שמספר את הבדיחה (כידוע שכשאחד מספר בדיחה אזי מתכוון להתכבד בזה ועל פי רוב תיכף לאחר שסיפר את הבדיחה מביט לצדדים לראות מי מחייה את עצמו במה שאמר ובזה הוא לוקח כבוד לעצמו). ג. שלא לספר בדיחה שתבוא על חשבון הזולת (דהינו שלא לבייש מישהו). וסיים רבנו ז"ל : עכשיו אתם כבר יכולים לספר בדיחות... (כאומר שמאחר ורוב רובן של הבדיחות אי אפשר שלא יהיה בהם אחד מהתנאים האלו, נמצא שאי אפשר לספר בדיחות. כי או שיש בבדיחה ניבול פה. או שהמספר מתכוון להראות שהוא חכם גדול שיודע להצחיק אנשים ובזה מבקש לעצמו כבוד. או שעל ידי הבדיחה אפשר שיפגע במישהו).

ובעניין מה שנהוג לספר בדיחות על עדות ולהטיל בהן מום, כגון שעדה מסוימת הם קמצנים ועדה אחרת הם כעסנים וכו'. אמר מוהרא"ש נ"י שאת הדבר הזה הכניסו הערב רב. כי כל ישראל קדושים ומה שיש ביניהם שהם קמצנים וכעסנים וכו', זה שייך לאדם פרטי ואין לזה קשר עם העדה אליה הוא שייך ח"ו. אלא שהערב רב מבקשים לעשות

פירוודים ומחלוקת בין נשמות ישראל ועל כן מצאו לעצמם עצה לשייך לכל עדה איזה חסרון וממילא כל אחד רוצה להרגיש שהוא טוב יותר מזולתו ואינו קמצן או כעסן כמוהו וכו'. וצריך לשמור מזה מאד שלא לדבר על איזו עדה ולעשות מהם צחוק (ומי שיש לו עין אמיתית יודה על האמת שבכל עדה נמצאים רבים שהם בדיוק ההיפך ממה שאומרים עליהם, דוק עיין ותשכח). ומוהרא"ש נ"י תמיד נשמר מזה שלא לדבר על איזו עדה כאילו שהם כעסנים או גנבים וכיוצא ושגור על לשונו שכל ישראל קדושים.

ופעם ארע שבאיזו דרשה כן אמר על איזו עדה שהם כך וכך ותיכף לאחר מכן בעת שדיברתי איתו שאלתי שהרי אין דרכו לדבר באופן הזה ותורה היא וללמוד אני צריך. ענה ואמר: "אני באתי לעולם כדי לעקור את הגזענות הארורה. ואסור לדבר על עדות כאילו שעדה כזו אינה בסדר בדבר זה, ועדה אחרת אינה בסדר בדבר אחר. וכל זמן שיש בינינו את הדבר הזה שאחד מדבר נגד זולתו, זו הגלות הארורה. ומה שדיברתי בעת הדרשה – היתה לי בזה כוונה וכנראה שלא הבנת את כוונתי". וה' יתברך יודע כוונתו, ואנו אין לנו אלא את מה שגילה לנו בפירוש – שהוא איסור חמור וליצנות גדולה לספר בדיחות ולהתלוצץ מאחד על השני וביותר מעדות ישראל, שומר נפשו ירחק מזה.

רנט) שאלתי על מה שמובא בימי מוהרנ"ת ז"ל שכשהיה ר' נתן ז"ל בארץ ביקר בציונם הקדוש של רבן יוחנן בן זכאי ותלמידיו בטבריא, אך לא כתוב שם שהגיע אל ציונו של הרמב"ם ז"ל שנמצא בסמוך כידוע. ושאלתי מה הסיבה לכך. והשיב לי מוהרא"ש שזו אינה שאלה כי הוא לא כתב את ימי מוהרנ"ת, ואם ר' נתן ז"ל לא היה שם אז היתה לו כוונה בזה. ואמר שיותר טוב לחקור האם הקב"ה נמצא פה בארץ מתחתי. כמו שאומר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"ב סי' י"ב) שבכל מה שהאדם עושה צריך לראות שיש שם את הקב"ה, ועל כן יותר כדאי לחקור בזה מאשר בדברים אחרים (ופעם אחרת השיב לי שחלילה לחשוב שלר' נתן ז"ל

היתה איזו כוונה בזה כי הרמב"ם היה גדול וחשוב מאד. וכן מוהרא"ש נ"י בעצמו השתטח על קברו כמה וכמה פעמים).

רס) שיבח את אלו שעוסקים בלקרב רחוקים ועושים סמינרים והרצאות, ואמר שזו זכות גדולה עבורם כי אין עוד תיקון גדול לכל החטאים כמו להחזיר אנשים בתשובה וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' י"ד) על הפסוק "אם תוציא יקר מזולל" - יקר הוא אותיות קרי, עיי"ש. ועל כן הוא דבר גדול מאד שיש כאלו שעושים הרצאות ומקרבים את הרחוקים ואשרי להם (עיין 'אשר בנחל' חלק מד, ז תשעג : 'תמשיכו לילך אל ההרצאות בסמינריונים של חוזרים בתשובה והקב"ה יקבל את תשובתכם באהבה').

רסא) שאלתי את מוהרא"ש נ"י על מה שהביא בפירושו הנפלא "שפת הנחל" בכמה מקומות את הלשון המדוייקת של המקרא או המאמר חז"ל היכן שרבנו ז"ל כתבם קצת אחרת (לדוגמא בתורה ג' כתוב "כדאיתא במדרש מפני מה מצורע טהרתו תלויה בשתי צפורים חיות טהורות? יבוא קלניא ויכפר על קלניא. וכתב על זה מוהרא"ש נ"י ב"שפת הנחל" - במדרש שם הלשון הוא כך : אמר רבי יהודה בר סימון, אלין צפריא קולנין וכו'). ושאלתי בשביל מה היה צריך להביא את הלשון המדוייקת. והשיב שעשה זאת בשביל שכשיבואו כל מיני חכמים וירצו לומר שרבנו ז"ל לא ידע את הלשון המדוייקת של חז"ל אז יראו שכן ידע.

ושאל : "מה כתוב בתורה ד'?" (הינו שיש בתורה הזאת איזה דבר שטעון ביאור, ועל זה שאל מהו אותו הדבר) והשבתי שרבנו ז"ל מביא שם את הפסוק "בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר" והוא כגירסת הש"ס היפך ממה שכתוב בתהלים (כי בתהלים כתוב 'באלקים' תחילה אך בגמרא ברכות נכתב 'בה' אהלל דבר' וכך כתב רבנו ז"ל). ושאל "ומפני מה הפך רבנו ז"ל את הפסוק?" והשבתי "כי כתבתם ב"שפת

הנחל" שם מהתוספות במגילה שדרך הש"ס לקצר בפסוקים ולערבם יחד". ואמר אז שזה כבר עשרים וחמש שנים שלא הסתכל בספרו "שפת הנחל" מאז שכתבו ועדיין זוכר כל מה שכתוב שם. והוסיף שגם בתורה ה' רבנו ז"ל שינה מלשון חז"ל ואמר "צריך כל אדם לומר כל העולם לא נברא אלא בשבילי" ואילו בגמרא כתוב 'חייב'. ואמר שהרבה שאלו אותו מפני מה שינה רבנו ז"ל את הלשון, והסביר שאם רבנו ז"ל היה אומר 'חייב' אז זה כבר היה הכרח וביטול הבחירה ורבנו ז"ל לא רוצה לקחת מאיתנו את הבחירה (כלומר - כשלומדים בספרו של רבנו ז"ל, אזי רבנו ז"ל משאיר את הבחירה אם לציית או לא. אך כשאדם לומד גמרא עליו לעשות ככל מה שהגמרא מחייבת).

שוב שאלתי על מה שכתב רבנו ז"ל בתורה ב' : "כדאיתא במדרש 'מי הקדימני ואשלם לו' - מי עשה לי מזוזה קודם שנתתי לו בית' וכו'". ובאמת במדרש שם מובא - "מי קילס לפני עד שלא נתתי לו נשמה, מי מילל לשמי עד שלא נתתי לו בן זכר וכו' מי עשה לי מזוזה עד שלא נתתי לו בית וכו'". וכן הולך המדרש ומונה שם עוד כמה דברים כאלו. ותוך כדי שחזרתי על לשון המדרש אמר מוהרא"ש נ"י : "ואני העתקתי את זה בשפת הנחל". ושאלתי מדוע תפס רבנו ז"ל דיקא את עניין המזוזה ולא דבר אחר מאותם שנזכרים במדרש הנ"ל. וביקש שאבאר לו את כוונתי והסברתי שבתורה א' רבנו ז"ל אומר שרבה בר בר חנה היכה את המלאך המזיק במקל שחקוק עליו אהי"ה אשר אהי"ה וב"שפת הנחל" כתבתם שלכאורה בגמרא הזכירו עוד כמה שמות שמכניעים את המלאך המזיק ולמה מזכיר רבנו ז"ל רק את השם אהי"ה אשר אהי"ה? ותירצתם שם תירוץ. על כן יש לשאול גם כאן - מאחר שהמדרש מביא עוד כמה דוגמאות, צריך ביאור מפני מה תפס רבנו ז"ל רק את המזוזה? והשיב : "כי עניין המזוזה הוא להכניס מבחוץ לבפנים" (כידוע דבר זה שעל כן המזוזה נמצאת בפתח בין רשות היחיד לרשות הרבים) והשבתי "בסדר..." כדי שלא להטריח כי השיחה כבר נתארכה, אך לפי האמת עדין לא נתיישב אצלי כראוי.

ומוהרא"ש נ"י תפס את זה ושאל "מה זה בסדר? ... אם לא הבנת אז תשאל עוד פעם ואסביר לך". ובזה נתן לי פתח לשאול מה שייך עניין להכניס מבחון לבפנים לתורה הזו. והשיב שזה בדיוק העניין של התורה הזו המדברת מהנוקבא דפרדשקא שצריך להוריד ולהכניס לזה העולם עד שכל אחד יוכל לדבר אל הקב"ה, הינו את ההשגות הכי גבוהות להכניס בבני אדם (וממה שאמר לי קודם לכן שהעתיק את לשון המדרש ב"שפת הנחל" הבנתי היטב מפני מה באמת הוצרך להעתיק את הלשון המדוייקת של חז"ל במקומות שרבנו ז"ל שינה. כי אם רבנו ז"ל שינה מהלשון בודאי יש לו בזה כוונה עמוקה ועל ידי שנתבונן בלשון המדוייקת של חז"ל נוכל להקשות ולתרץ כמו לגבי המקל שחקוק עליו אהי"ה אשר אהי"ה ולא שם אחר המוזכר שם בגמרא וכמו לגבי המזוזה ולא דבר אחר ודו"ק).

ואגב אורחא שדיברנו מ"שפת הנחל" שאל אותי: "האתה יודע מפני מה הדפסתי את 'שפת הנחל' עם שוליים רחבות?" (כי הדפיס את הספר עם דפים גדולים והשוליים רחבות). והשיב שעשה כן בעבור החולקים עליו שיש להם מה להגיד על פירושו אז השאיר להם מקום שיכתבו את טענותיהם בגליון בצד...

ופעם סיפר שכשהדפיס את 'שפת הנחל' בפעם הראשונה אמר לו אחד ממתנגדיו: "אור... עכשיו רבנו ז"ל ינקום בך!...". ואמר: אני יודע שאני לא אשאר פה לנצח, יבוא היום שאני אלך מזה העולם. במשך הזמן יחשבו: "תראה... אתה יודע מי חלק עליו?... אז אני מספר והכל יהיה מודפס (הינו שמה שסיפר מזה הוא בכדי שיראו לדורות מי עמדו נגדו - אנשים קלים וריקים וכו'). כי כל המעיין ב'שפת הנחל' מחייה את עצמו ומוציא לעצמו עצות מדברי רבנו ז"ל לעובדא ולמעשה ומי שייך לחלוק על זה ומה שייך לומר שעל הספר הזה רבנו ז"ל ינקום בו (עפרא

לפומיה). ועל כן סיפר ממה שעבר עליו וממה שסבל כדי שיראו שהכל היה משנאת חינם ודברי המתנגדים הבל).

רסב) ארע פעם שנכנס בקהילה אדם מפוקפק שמכר סמים רח"ל ומוהרא"ש נ"י ביקש מאנשי שלומנו שיראו לרחק אותו ושלח על זה מכתבים. ואותו אדם כבר ידע והרגיש שאינו רצוי בקהילה אך מחמת התאוה לדבר וכו' עשה עצמו כמי שאינו מבין והמשיך להגיע לבית הכנסת ולדבר עם אנ"ש. ובליל שבת אחד בעת שקיבלו את השבת בבית הכנסת וגם הוא היה שם, לפתע נעמדה אחת מנשות אנ"ש בפתח בית הכנסת וצווחה בקול "צא טמא! לא רוצים אותך כאן!" ובתחילה התעלם מצעקותיה אך נעשתה מהומה עד שהוצרך להסתלק מבית הכנסת.

ויען שבעת ההיא היה בבית הכנסת גם המומחה למקואות שעסק אז להכין את המקוה הגדולה שתחת האולם ובית הכנסת (ומוהרא"ש נ"י העיד עליו שבמקואות הוא חד בדרא והתקרב מאד למוהרא"ש נ"י אך לבסוף נתרחק על ידי מעשה שהיה). על כן כמה ימים לאחר מכן עלה לבימה ושיבח מאד את אותה אשה שצווחה וסילקה את האדם שמצער את הצדיק. ובאמת שמוהרא"ש נ"י לא היה בארץ בעת ההיא אך מאוחר יותר בעת שדיבר עם אנ"ש ענה ואמר: "אני מוכרח לומר לכם שלא כך חונכנו. בבית כנסת אסור לעורר ריב ומחלוקת יהיה מה שיהיה. רבנו ז"ל אומר בספר המידות שבמקום מריבה שם השטן ואסור להכניסו בבית הכנסת. יש מקומות ודרכים אחרים שבהם אפשר למחות אך לא בבית הכנסת" (ופעם דיבר מזה שרק מי שהוא עז פנים מותר לסלקו מבית הכנסת. וכל ערום יעשה בדעת מתי כן ומתי לא וזהו כלל גדול שכשהדברים של הרבי נראים מכחישים זה את זה, אזי יש להתיישב הרבה בדעתו וכמו שכתב מוהרא"ש נ"י באשר בנחל (חלק מט, מכתב ט' יג) לגבי תעניות וזו לשון קדשו: 'וגם ידוע אצלנו שמוהרנ"ת ז"ל אמר: בענין תעניות היה צריך שנה אחת להתבודד ולהתודע על זה

בירור גמור. ומכל זה רואים איך שאפילו מוהרנ"ת ז"ל שהיה מסור לגמרי אל רבנו ז"ל, עם כל זה בעניין התעניות לא היה אצלו ברור, כי סוף כל סוף כתוב בלקוטי מוהר"ן שצריכים להתענות, אבל היו שיחות רבות מפי רבנו ז"ל שלא להתענות, 'עיי"ש).

רסג) ביום היארצייט של אביו הגאון ז"ל ועדיין היינו באומן, הירבה לדבר מהמעלה הנפלאה שכל אחד יסתכל רק על עצמו. ואמר שאין מה לקנאות בשני כלל ושזה השקר הכי גדול. ועל כן המילה שקר מורה על כך. כי האמצע של המילה היא האות ק' – קנאה (כידוע שהאמצע תופס את הכל). כי כך מתחיל השקר שאחד מקנא בשני. ואחר כך הוא פונה לצד ימין שזה אות ש' – שנאה. וזה כלל שהיכן שיש שנאה הוא מחמת שיש קנאה. הינו שמתחיל לשנוא אותו עד כדי כך שפונה לצד שמאל ושם יש את האות ר' – רשעות, שנסכם בדעתו שמוכרחים לעשות רשעות לאותו אדם עד שיכול להגיע לר'ציחה רח"ל והכל מחמת קנאה.

וסיפר אז מאדם אחד שהלך על הרחוב ונשם אויר צח. ובדיוק עבר שם מישהו ואמר למוהרא"ש נ"י שהוא מאד מקנא באדם הזה שאין לו שום דאגות ויכול להרשות לעצמו לטייל כך בהנאה ולנשום אויר וכו'. אך מוהרא"ש נ"י ידע מה שעבר על אותו אדם שהלך על הרחוב ומטעמי דרך ארץ וכבוד לא רצה לספר לשני שדיבר.

אך לנו סיפר שהיו לאיש הזה שני בנים ובת. ואשתו נסעה לאנגליה בשביל לשדך את הבת ונסעו שם ברכב ממקום למקום. ומאחר שאנגליה היא מהמקומות הבודדים בעולם שבו ההגה נמצא בצד ימין של הרכב וזה מאד מבלבל את מי שאינו רגיל בכך, על כן התבלבלה ועשתה תאונה ונהרגה רח"ל. וכשהבשורה הגיע למשפחה אזי הבן השני התאבד ל"ע והבן השלישי זקוק להרבה רחמים. וסיים מוהרא"ש נ"י : "האם שייך לקנאות באדם כזה?... על כן אין מה להסתכל על

השני כלל. יכול להיות שאדם נראה הכי מאושר אך אף אחד לא יודע
מה באמת עובר עליו".

ופעם סיפר מוהרא"ש נ"י שהיה אחד מאנשי שלומנו שתמיד הלך עם
דמיון שאנשים מדברים עליו ובכל פעם היה מתלונן אצל מוהרא"ש נ"י
שהוא מדבר עליו... והוא צוחק ממנו...

ופעם בשבת בבוקר לאחר התפלה הוא שוב ניגש למוהרא"ש נ"י
והתלונן שאנשים מדברים עליו. ותוך כדי שהוא מדבר הבחין ששניים
מאנשי שלומנו עומדים בצד, מסתכלים עליו וצחקו. אזי תיכף אמר
למוהרא"ש נ"י: "אתם רואים?! הנה הם מדברים עלי! עכשיו אתם
ראיתם!".

ומאוחר יותר קרא מוהרא"ש נ"י לשניים האלו (כל אחד בנפרד) ושאל
על מה דיברו וצחקו. ואחד מהם אמר: "אגלה לכם סוד... פשוט לא היו
לי חלות. היתה לנו רק חלה אחת לאתמול בלילה ואכלנו את זה - אני
ואשתי (לא היו להם ילדים). ובשביל הסעודה של הבוקר כבר אין לנו
שום חלה. אזי שאלתי את החבר שלי האם יש לו חלה או לכל הפחות
חצי חלה. אזי שהוא השיב לו: אגלה לכם סוד - גם אני מחפש ממי אני
יכול לבקש חלה... ועל זה צחקנו שנינו על שהיינו באותו מצב
והסתכלנו ממי אפשר לבקש חלה".

על כן צריכים מאד לשמור שלא לדמיין ולחשוב שההוא מדבר ממני, או
שלשני יש חיים טובים יותר ממני. אדם צריך לחיות עם אמונה בה'
יתברך שמה שהוא צריך - יהיה לו ואין לו לקנאות באף אחד.

ומוהרא"ש נ"י רגיל לחזור על דברי העולם שאם היה מקום כזה שכל
אחד היה יכול להניח שם את חבילת הצרות והיסורין שיש לו, אז היה

רואה שהחבילות של השני הרבה יותר קשות ותיכף היה תופס חזרה את החבילה שלו ובורח...

וסיים : "אם הייתי מכיר מקום כזה שאפשר להניח בו את החבילות של הצרות, אזי הייתי מניח שם את כל החבילות שלי ובורח... אך אין מקום כזה" (הינו שלא היה לוקח אותן חזרה רק משום שראה שלאחרים יש חבילות יותר קשות, אלא היה מניח את החבילות שלו ומשאיר אותן שם ובורח. כי אם כבר יש מקום נפלא כזה שאפשר להניח שם את הצרות, אז מפני מה ליקח אותן חזרה? הטוב יותר להשאיר אותן שם).

ופעם אחרת אמר שכל אחד סוחר את שק הצרות שלו. כי על כל אחד עובר מה שעובר וכל אחד עם השק שלו. ואיך זוכים להתפטר מהשק? על ידי שפותחים את הידיים אז השק נופל. ופתיחת הידיים נעשה על ידי שנותנים צדקה. וכשמקיימים "פותח את ידך" אז ממילא השק נופל.

רסד) מקפיד ללמוד עם אור גדול שלא להרוס את העיניים. ופעם ראה שהבחורים לומדים באור קלוש ותיכף הדליק את התאורה ואמר : "למה אתה לומדים בחושך כמו תשעה באב?"

רסה) בעת קריאת שם לבת שנולדה, הוסיף בנוסח הברכה : "שתגדלה לבעל תורה, ולחופה, ולמעשים טובים" (ועתה מצאתי שכתב כן בפירוש (אשר בנחל חלק נה, מכתב "תנ"ך) שכך הוא הנוסח שמברכים. והביא שם מהצה"ק השר שלום מבעלז זי"ע שגם לקריאת שם לבת בא אז אליהו הנביא וכן בשם הישמח משה זי"ע הביא שאליהו הנביא מגיע גם לפדיון הבן, עיי"ש באריכות דברים נפלאים).

רסו) בשעה שהבחורים הספרדים שלמדו ב"היכל הקודש" אמרו סליחות בחודש אלול, היו שם בבית המדרש גם כמה בחורים אשכנזים שלא אמרו אלא ישבו ולמדו. ומוהרא"ש נ"י אמר להם שיאמרו סליחות

והשיבו שהם אשכנזים (ועדיין לא התחילו לומר סליחות). ענה ואמר מוהרא"ש נ"י : "אשכנזי... ספרדי... צריך להגיד סליחות!" (והנראה הוא שאם אשכנזי כבר נמצא במקום שאומרים סליחות אזי ראוי לו להצטרף ולא לישב וללמוד שם. אך כמובן שאין כוונתו שגם האשכנזים יתחילו לומר מראש חודש אלול כי לא נוהגים בזה. ועיין בשולחן ערוך (או"ח סי' צ' סעי' יח בהגה"ה) שאין לעסוק בתורה בבית הכנסת בזמן שהצבור אומרים סליחות ותחינות).

ובעניין הנהגות התפלה, מוהרא"ש נ"י מקפיד מאד שלא לדבר בשעת התפלה וכן שלא לעסוק בשום עסק בזמן הזה. ומעורר מאד שבעת התפלה האדם צריך להיות בן חורין ופנוי מכל עסק וטירדה וכל מח מחשבתו יהיה רק בתפלה (עייין ב'אשר בנחל' לו, מכתב ו' ד' : "ועל כן ראו בשעה שמתפללין לשכוח מכל העולם כולו וכו' ומכל שכן בשעה שצריכים לענות 'אמן יהא שמיה רבה', קדושה וברכו וכו' שאז בודאי איסור גדול לעיין באיזה ספר והוא בושג גדולה לנשמתו ולמעלה צוחקים ממנו עד מאד. יש לך עכשיו לקנות יהלומים יקרים, כי כל אמן הוא יהלום יקר עד מאד, ובמקום זה יצרך מסית אותך לעין באיזה ספר וכו', עיי"ש). וגם בעת קריאת התורה כשנגשים אליו אנשים בין גברא לגברא ומבקשים לדבר איתו קצרות, ראינו שמגביה את אצבעו כמי שמסמן להמתין עד שיסיים העולה את הברכה לאחר קריאת התורה ורק לאחר הברכה מוכן להקשיב בקצרה למי שבא לדבר איתו.

רסז) שבת ז' אלול תשע"ב מוהרא"ש נ"י שאל מדוע לא אמרו לו שבסעודה שלישית יהיה שבע ברכות. ותיכף פנה לאחד הבחורים ואמר : "אם יש לי רוח הקודש, אני לא צריך להשתמש עם זה לדברים כאלה". וכן נשמע מפיו הקדוש כמה פעמים שאמר שאינו משתמש ברוח הקודש עבור דברים פשוטים.

רסח) דיבר פעם מהס"מ ימ"ש ואמר שרשע כזה לא היה מעולם. הכרתי רשעים, אבל רשע כזה לא היה. וזה פלא איך שה' יתברך ברא אדם כזה רשע וזרק את השבלונה (תבנית) ולא בורא עוד אחד כזה. כן אמר : בכל מקום יש רשעים, ובפרט הרע-בנים שמטעים את הבריות כאילו שהם צדיקים ובזה גורמים להמון עם לאכול טרפות ונבלות וכו'. אך הרשע המקומי ביבנאל הוא צריך לקבל את הגביע (על גודל רשעותו). וכן אמר שאפילו הרשעים בסדום היו צריכים לבוא אליו ללמוד איך עושים רשעות.

חינוך !!!

בחסדי ה' מורגשת התעוררות גדולה בעניין החינוך בקרב אנשי שלומנו היקרים שמבקשים ומחפשים עצות ודרכים לחנך את ילדיהם לאמונה ויראת שמיים טהורה, על כן אמרתי להציג כאן מתוך מאמרים שזכיתי לכתוב בעניין הזה ממה שעורר אותי אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע לכתוב למען יהיה לתועלת הכלל.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק

ר"מ "היכל הקודש"

"חסידי ברסלב"

ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע

בארץ ובחו"ל

בעזה"י יום ו' ערב שבת קודש לסדר האזינו ז' תשרי ה'תש"ע

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך, אף שכתבתי לך כבר היום מכתב, אכתוב לך עוד פעם, אל תבהל משום בריה שבועלם, אתה תלמד את הילדים כמו שאתה מבין, ותחנך אותם כפי שאתה מבין, ואדרכה מכל הבעיות אתה תלמד הרבה איך להתנהג עם התלמידים ואיך תוכל לחבר עוד ספרים בענייני חינוך, כי ילדים צריכים הרבה תשומת לב, ואפילו שההורים נותנים להם מכות וכו' וכו', אתה צריך ללמד אותם שלא ידברו אף פעם על ההורים, רק אתה תלמד אותם כפי שאתה מבין, אל תבלבל את עצמך משום דבר שבועלם, ומכל שכן שאף אחד לא יגיד לך דעות, כי אתה מלמד בחסד עליון. תחזק ותחזק את אשתך ואת הבנות שלך, והקדוש ברוך הוא יעזור לך עם בן זכר השנה אם תתפלל להקדוש ברוך הוא.

המאחל לך שבת שלום וחתימה טובה

RABBI E. S. SCHIK
1129-42nd STREET
BROOKLYN, N.Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק

ר"מ "היכל הקודש"

"חסיד ברסלב"

ע"ש הרה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע

בארץ ובחול

בעזרת יום ב' לסדר האזינו ח' תשרי התשע"ג

שלום וברכה אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

כן זה יצא מפי מה שאמר לך האברך נ"י, שרציתי שתכתוב פעם בחודש מור בעניני הינוך, כי אני רוצה שיצא כל חודש מגזון ברסלב עשיר מאד עם כל מיני נושאים, כי תהלה לאל יש עכשיו התעוררות בכל העולם כולו על דבר רביז"ל, ולכן גם אנחנו נתרום בגילוי ופירסום דעת הצדיק.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק

ר"מ "היכל הקודש"

"חסיד ברסלב"

ע"ש הרה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע

בארץ ובחול

בעזרת יום ה' לסדר פנחס י"ב תמוז ה'תשע"א

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראיתי את השאלות ותשובות שלך, זה מאד מאד יפה, יעזור הקדוש ברוך הוא שתחדיר את כל הכח שלך בהתלמידים, ובפרט שזה הכיתה הגדולה, והם קרובים מאד לבנות בתים, ולכן הם צריכים הדרכה איך להתחזק בחייהם ולבנות את הבטחון עצמי שלהם. הרב הקדוש מסאטמאר זי"ע אמר פעם במסיבת מלמדים, שעבודת מלמד צריך להיות קודש קדשים, וצריך לדעת שאם בונים תלמיד אחד זה לא שמציל נפש אחד וכו', אלא מציל אוצר הנשמות, היינו כי מהתלמיד הזה עוד יצא דורות וכו', נמצא כשבונים את התלמיד בונים אוצר הנשמות ממש, ולכן תלך בנישה הזו עם התלמידים, וכוודאי תצליח.

שאלה : כתבת בספרך שבתקופה בה מגדלים ומחנכים את הילדים, עדיף אפילו לוותר על תפלת ותיקין בשבת בשביל להתפלל יחד עם הילד ואפילו במניין מאוחר יותר. מאיין לך ?

תשובה : אם תרצה פסוק, אם תרצה סברה, אם תרצה משנה ואם תרצה גמרא ותוספות.

התורה הקדושה מעידה על אברהם אבינו (בראשית י"ח) : "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' ". וכתב בעל הטורים : 'אשר יצוה א'ת בניו - סופי תיבות תורה'. כלומר, שזהו שבחו של אבינו אברהם אשר דאג לחנך את בניו שילכו בדרך התורה. ואיזה מן חינוך לתורה הוא זה אם האבא מתפלל עם הנץ החמה והבן לא מתפלל בכלל? ... עיקר החינוך הוא שהבן ישב ליד האבא ויראה כיצד אביו מתפלל, כיצד אביו שומר שלא לדבר שטויות והבלים בבית הכנסת, כיצד אביו מכבד את התורה ומקשיב לקריאתה וכו'.

וכן הוא מצד הסברה הישרה - השכל מחייב שאדם ישקיע על חינוך בנו ולשם כך עליו לשמש דוגמא אישית.

וכן היא משנה באבות (פ"ב מ"ב) : 'וכל העמלים עם הצבור יהיו עמלים עמהם לשם שמים שזכות אבותם מסיעתן וצדקתם עומדת לעד. ואתם, מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם'. ופירש במדרש שמואל : 'ואתם מעלה אני עליכם וכו' הוא דרך סיפור דבר ה' לאותם העוסקים בצרכי צבור : מעלה אני עליכם שכר על אותם המצות שפרקו עולם מעליהם כאלו עשאו אחר שבעבור עסקי הצבור נדחו מהם'.

הרי שכשעוסקים בצרכי ציבור ומוכרחים לבטל ולפרוק בעבורם עול של כמה מצוות, יעלה ה' יתברך על העוסק כאילו עשה את אותן מצוות. ובודאי שהדברים נאמרים גם עבור האבות אשר לא מבטלים חלילה תפלת שחרית לגמרי, אלא שלמרות המעלה הגדולה של תפילת ותיקין, הם מעדיפים להתפלל במניין יחד עם בנם בשביל החינוך ולשם כך מתפללים במניינים שלאחר ותיקין, ישלם ה' שכרם.

הגמרא במסכת שבת (דף.) אומרת: 'וכי אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך'. וביארו בתוספות (ד"ה וכי אומרים) שמצוה של רבים וכן מצוה רבה כפריה ורביה יש להן דין שונה וכן אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חברך. ואיזו עוד מצוה יותר גדולה ממצוות חינוך אשר היא היסוד להמשך קיומינו ובה נשתבח אברהם אבינו.

והרי שלך לפניך כי אפילו לחטוא (כפי מה שכתבו התוספות כנ"ל) היה כדאי בשביל מצוות גדולות וחשובות, ובודאי שאם האב לוקח את בנו למניין בשעה שמונה במקום להתפלל ותיקין בעצמו שאין לו בכך שום חטא ואשמה אלא מצוה רבה.

ובאמת, שאפילו אמירת תיקון חצות אשר שגבה מעלתה, עין לא ראתה אלקים זולתך, נדחתה בפני מלמד העוסק עם תלמידים כמובא בשולחן ערוך (יו"ד סי' רמ"ה, סעי' ט"ז) : 'ואין למלמד לנעור בלילה יותר מדאי שלא יהיה עצל ביום ללמוד וכן לא יתענה או לעצור במאכל ומשתה או לאכול ולשתות יותר מדאי כי כל אלו הדברים גורמים שלא יוכל ללמד היטב וכל המשנה ידו על התחתונה ומסלקין ליה'. הרי בפירוש שאם מלמד זקוק לשינה, אסור לו להיות ער בלילה בשביל שיהא פנוי ומיושב לחנך את ילדי ישראל. וממילא מובן שכדאי לוותר על תפלת ותיקין על מנת לחנך את הבן לתפלה כראוי.

כמובן שככל שהנער גודל ומתבגר, יתכן שירגיש שלא בנח לשבת ליד אביו בבית הכנסת. יתכן.

אין בכך כל בעיה כל זמן שהאבא יכול לפקח ולראות שהבן נמצא שם הגם שיושב במרחק מה ממנו. כי צריך לעשות כל מיני פעולות ולחשבות מחשבות בכדי לוודא שיהיה לבן טוב ונעים בבית הכנסת ולא לגרום לו למאוס במשכן ה' חס ושלום.

בהצלחה...

פירוש על החומש כפי ההקדמות שזכינו לקבל מכ"ק אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וגו'. פרש"י שהיה אהרן בוש וירא לגשת. אמר לו משה למה אתה בוש, לכך נבחרת.

כתב בישמח משה שיש לדקדק דלמה באמת היה אהרן בוש. ועוד דודאי כיון דהיה בוש, היה טעם גדול בדבר, ואם כן במאי דחה אותו משה.

(ב) הבעל שם טוב הק' זי"ע פירש (וכן מובא מתלמידיו) שמחמת שאתה בוש, מטעם זה גופא נבחרת, כי אין הקב"ה משתמש אלא בכלים שבורים כנודע.

והיקשה על זה ב'חן אהרן' (לנכד הצה"ק ר' גדליה מליניץ זי"ע) שהלא משה היה עוד יותר שפל רוח כמבואר בפסוק "והאיש משה ענו מאד מכל האדם", ובודאי גם מאהרן כמשמעות לשון הכתוב, ומדוע לא נבחר הוא לעבודה הזאת.

(ג) בתורת כהנים (שמיני פרשה א) מובא : וכי מה ראו ישראל להביא יותר מאהרן (שאהרן הביא עגל והם הביאו גם שעיר עזים), אלא אמר להם : אתם יש בידכם בתחילה ויש בידכם בסוף, יש בידכם בתחילה – "וישחטו שעיר עזים", ויש בידכם בסוף – "עשו להם עגל מסכה". יבוא שעיר עזים ויכפר על מעשה עזים, יבוא עגל ויכפר על מעשה עגל, עד כאן מהמדרש.

והקושיא מפורסמת שאם הוצרכו ישראל להביא כפרה על חטאם של השבטים במכירת יוסף שעל זה נאמר הפסוק שהביא התורת כהנים "וישחטו שעיר עזים", אז גם אהרן היה צריך להביא כפרה על כך שהרי גם לוי היה במכירה ואדרבה! הוא היה העיקר וכמו שפרש"י על הפסוק "שמעון ולוי

אחים" שהם היו אלו שאמרו "לכו ונהרגהו". ולפי זה חזרה הקושיא : מה ראו ישראל להביא יותר מאהרן.

ויש לומר על פי דברי רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' י') שהבעלי גאווה מעכבים תאוותו של ה' יתברך ואינם מבקשים מצדיקים שיתפללו עליהם. כי חושבים שהתענו וסיגפו את עצמם, ובזה הם צדיקים. אבל האמת אינו כן, כי כל התעניתים שהתענו, אין זה אלא כמו שק שיש בו חורים הרבה, וכשמריקים את השק, אף על פי כן נשארו בו החורים. והגוף נקרא שק, כמאמר התנא שיננא שרי שקך (שבת קנ"ב). ואם התבוננו בעצמן, היו רואים, אחר כל התעניתים, עדיין נשארו אצלם כל תאוותם קשורים בשקם, היינו בגופם. ולא תאוותם בלבד נשאר קשור בגופם, כי אם גם תאוות אביהם שיש אצלם משעת ההולדה, מחמת שלא נתקדש אביו בשעת זיווג, גם זה קשור בגופם עדיין.

ובודאי אילו היו רואים את כל זה, חרדה גדולה היה נופל עליהם, כי היו רואים איך הם עומדים במדרגה פחותה ושפילה. וזה פירוש (בראשית מ"ב) "ויהי הם מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו", אחר כל התעניתים, שהוא הרקת השק, בחי' הגוף, עדיין, והנה איש צרור כספו, שקשור וצרור כספו ותאוותו, בשקו וגופו, ויראו את צרורות כספיהם המה ואביהם, היינו לא די צרורות כספיהם, שהוא תאוות עצמן, כי אם גם המה ואביהם, היינו התאוות של אביהם, גם המה לא נפלו מהם. וזהו וייראו, כי חרדה נפלה עליהם, ואזי לא היו רוצים להשתרר ולמלוך, עיי"ש.

כי ככל שהצדיק זוכה להתקדש ולהתעלות במעלות גדולות ונפלאות, כן זוכה לקדש לא רק את עצמו, דהינו מהרגע שזוכר את עצמו, אלא עוד הרבה לפני כן כי חוזר לשורש הכל. וכמו שסיפר רבנו ז"ל (סיפורי מעשיות מעשה י"ג) מהקבצן שהיה עיור וכו' וכתב על זה ר' נתן ז"ל (לקוה"ל הלכות תפלין הלכה ה') על פי המעשה הנוראה מאד של השבעה בעטלירש הנדפס בספר סיפורי מעשיות, מענין הבעטליר הראשון שהיה עיור שבא אצל החתן

והכלה על החתונה אחר החופה ואמר להם שנותן להם מתנה לדרשה שתהיו זקנים כמוני וכו', שתחיו חיים ארוכים כמוני, ואתם סוברים שאני עיור, באמת אין אני עיור כלל, רק שכל העולם כולו אינו עולה אצלי כהרף עין וכו', כי אני זקן מאד, ואני עדין יניק לגמרי (הינו יונג) ולא התחלתי עדין לחיות כלל, ואף על פי כן אני זקן מאד וכו', ויש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול וכו', עין שם כל זה היטב היטב.

ואם עיני שכל לך, תבין מרחוק מה מאד עמקו מחשבותיו, ואי אפשר להאריך בזה כלל והחפץ באמת יראה ויבין משם גדלות השם יתברך וגדלת הצדיקים האמתיים הגדולים גדל מעלתם שזכה כל אחד ואחד כפי מה שהתפאר בעצמו שם, כי כל מה שמבאר שם שספר כל אחד הוא ענין ההתפארות של איזה צדיק גדול ונורא מאד מאד שהתפאר בעולמות עליונים במקום שהתפאר שזכה בזה העולם למה שזכה, אשרי לו, אשרי חלקו, למשל בענין שיתבאר לפנינו, שהתפארו הזקנים, וכל אחד סיפר מה שזכר מזיכרון הראשון וכו' הקטן שבכולם גבוה מאד מאד מה שאי אפשר להכניס במח עוצם גדולתו ותוקף קדושתו, כגון שאחד התפאר שזוכר מה שנעשה עמו בעת שחתכו את טבורו, ראה והבן והבט, הנמצא כזה אפילו חד בדרא שיוכל להתפאר כזה שיזכך ויקדש גופו וחומרם כל כך עד שיזכה לזכר מה שנעשה עמו אז בתחילת הלידה כשיצא לאויר העולם בעת שחתכו את טבורו, וזה הקטן שבכולם, וממנו תראה מעלת קדושת הזקן הקדוש השני שהיה בעיניו לשחוק מעלת הזקן הראשון ואמר כמתמיה "זאת היא מעשה ישנה? ! אני זוכר זאת המעשה, אבל אני זוכר גם כשהיה הנר דולק", ופירשה הנשר הגדול אחר כך, שזהו שזוכר גם מה שנעשה עמו בעת שהיה בבטן אמו שהיה נר דלוק על ראשו, כמבואר שם.

והנה מעלת זה השני על הראשון יכולין להבין קצת מרחוק אף על פי שאנו רחוקים מזה מאד מאד, כי החלוק הגדול שיש להאדם בין קדם שיצא לאויר העולם בין אחר כך מבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה בגמרא (נדה ל')

ומדרשים ובזהר הקדוש, כי בעת העבור כשהוא במעי אמו אז נר דולק על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו וכיון שיצא לאויר העולם מיד בא מלאך וסטרו על פיו ושוכח הכל, ועל זה אמר איוב (איוב כט), "מי יתנני כירחי קדם כימי אלקי ישמרני וכו'". כמבואר בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שם), וכל עבודת האדם שיזכה לידע ולהשיג מה שידע מתחלה בעת שהיה נר דלוק על ראשו שאז היה מסתכל באור הגנוז משבעת ימי בראשית, שבו היה האדם צופה מסוף העולם ועד סופו כמובא.

ועתה ראה והבן והבט כמה גדלה מעלת הזקן השני על הראשון כגבוה שמים על הארץ וכו' וכן הג' על הב' וכן כולם שהקטן שבהם גבוה מאד מאד עד שאין נמצא כמותו כי אם יחיד בכמה דורות, ואף על פי כן כנגד הב' הגבוה ממנו נחשב כנקודה, וכן הב' נגד הג' וכו' וכו', וכן להלן להלן, עד זה שהתפאר שהיה תינוק אז לגמרי, שהוא הבעטליר העיור בעצמו שאמר שזוכר כל אלו המעשיות והוא אינו זוכר כלום וכו', עיין שם.

כי זה כלל גדול ומבואר ומובן בדברי רבותינו זכרונם לברכה ובכתבי האר"י ז"ל שאפילו המדרגה הגבוה שבמדרגות, אעפ"כ כנגד המדרגה הגבוה עוד יותר נחשב הכל כנקודה בעלמא כנגדה, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (תקונים ע' ד' קכג) אפילו כתר עליון אוכמא הוא קודם עילת העילות וכו'.

פקח עיניך וראה למה האדם יוכל לזכות בזה העולם שילודי אשה יוכלו לזכות לדברים גבוהים כאלה שהשם יתברך בעצמו מתפאר בהם, (ועיין עוד בדברינו באה"ע הלכות אשות שם דברנו גם כן קצת מענין המעשה הקדושה של יום הששי מענין כח הידים, עיין שם).

ורבנו הנורא ז"ל ידע מכולם וידע לספר המעשה הנעשה במקום שנעשה מכולם, ובאמת אמר על עצמו בעת שסיפר המעשה הזאת שאם לא היה יודע בעולם כי אם זאת המעשה היה גם כן חידוש גדול מאד, ואין להאריך יותר בזה כאן.

נחזור לענייננו, והנה מבואר שם שאמרו שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזיכרון הראשון וכו' וסיפר הזקן הראשון שביניהם שהוא זוכר גם כשחתכו התפוח מן הענף, דהינו בעת שחתכו את טבורו וכו', והב' סיפר שזוכר גם כשהיה הנר דולק, דהינו מה שנעשה עצמו בעת העיבור שהיה נר דולק על ראשו וכו', והג' סיפר שזוכר גם בעת שהתחיל להתרקם הגוף וכו', והד' סיפר שזוכר גם בעת שהיה מוליכין הגרעין לנטוע הפרי, דהינו כשנמשכה הטיפה בעת הזווג, והה' סיפר שזוכר גם את החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, דהינו שזוכר גם כשהיה עדין במח וכו', והו' והז' והח' זכרו גם את המראה והטעם והריח קודם שנמשך על הפרי שהוא בחינת נפש רוח נשמה וכו', והתינוק, שהוא הבעטליר העיור בעצמו, שמספר כל זה אמר שזוכר לאו כלום, כי הוא למעלה מן הכל וזוכר אפילו מה שהוא קודם מנפש רוח נשמה, שהוא בחינת אין וכו' וכו', עין שם כל זה היטב, ואם תרצה להביט בעין האמת, תראה מרחוק פלאות ה', אשר לא נשמע ולא נראה כזאת מימות עולם וכו', עיי"ש.

וזה שראה אהרן כי ישראל מביאים כפרה לא רק על חטאם בעגל בלבד אלא גם על מה שחטאו אבותיהם במכירת יוסף, ומזה הבין כי מדרגתם גדולה מאד שעשו תשובה גדולה כל כך עד שיכולים לכפר ולתקן לא רק את עצמם אלא עוד הרבה קודם לכן עד אבותיהם ומן הסתם גם יותר מזה.

כי כל אחד כפי מה שזוכר יותר, מוכרח להיות שתיקן יותר ונמחלו עוונותיו עד שזוכר 'לאו כלום', הינו את ה' יתברך וכו' וכו'. כי מה שמבדיל בין האדם לה' יתברך הם העוונות וכמ"ש (ישעיה נט) : "כי אם עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלקיכם וחטאותיכם הסתירו פנים מכם" וגו'. וזה שאומר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"ב סי' ח') שכשנתכפרין העוונות, זה בחינת שהעננים כלים והולכים, בבחינת (שם מ"ד) : "מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאתיך" וכו' ואזי הוא בחינת זריחת השמש וכו', עיי"ש. ומזה הבין אהרן

שאם יש בכחם של ישראל לכפר על עוונות מדורות קודמים, הינו של מכירת יוסף, מוכרח להיות שעשו תשובה גדולה ומאיר להם בכל אותם מקומות.

ותיכף התבונן בעצמו שהוא נצטוה להביא רק כפרה אחת לכפר לו על מעשה העגל ועל כן דן בדעתו שממה שלא נצטוה להביא גם הוא כפרה על מכירת יוסף כשאר ישראל, מוכח שאין מדרגתו גדולה כל כך ואין בכוחו לכפר גם על חטא אבותיו אלא על חטאו בלבד ועל כן נתבייש מאד.

וזה פירוש המדרש : שאמר להם 'אתם יש בידכם בתחילה ויש בידכם בסוף', הינו שיש בידכם וכחכם לתקן גם את החטא שבתחילה, הינו מכירת יוסף, וגם את החטא שבסוף הוא חטא העגל. אך אהרן יש בידו רק מה שבסוף ואין בידו מה שבתחילה ועל כן היה עומד ומתבייש על שלא שב כראוי ואין בכוחו לתקן אלא את חטאו בלבד וכנ"ל.

ועל זה אמר לו משה : 'למה אתה בוש, לכך נבחרת'. כי אדרבה ! כל כפרתם של ישראל היא על ידך דיקא ומחמת גודל הבושה שבך נמשך גם להם בושה ויראת שמים וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' ל"ח) וזה שאנו רואים כשאדם מתבייש נעשה כמה גוונים. ובזה יכולים אנו להבין, אם יש לאדם יראת שמים, היינו בושה, לאחר תיקון החטא. כשאנו מסתכלין על פניו, ונופל עלינו יראה ובושה, היינו שנמשך עלינו דעת בגדולת הבורא ית"ש. וזה פירוש "אז תבין יראת ה'", פירוש בזה תבין שיש לו יראת ה', "ודעת אלקים תמצא". היינו כשימצא גם לך, דעה בגדולת הבורא, היינו בושה ויראה וכו', עיי"ש.

וכן אומר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' ד) שעל ידי שאיש הישראלי מתעורר בתשובה על ידי שרץ קטן שבנחיריו, על ידי שהרגיש טומאה קטנה שמבלבלת אותו, על ידי תשובתו גורם, שגם רשעים נעשו כסא לקדושה וכו', עיי"ש. ובודאי שאהרן הכהן, על ידי תשובתו ובושתו, היה בכוחו לעורר את כלל ישראל.

וזה שאמר לו משה לאהרן : "למה אתה בוש, לכך נבחרת". הינו שעל ידי שאתה דיקא בוש, מזה נמשך לכולם התעוררות גדולה כל כך עד שעולה בידם לכפר גם על מכירת יוסף. ולכך בודאי אין מתאים ממך לכפר בעדם כי מזה בעצמו מוכח שכל ההתעוררות שלהם לתשובה באה ממך, על ידי תוקף התשובה שאתה עשית, ועל ידך נמשכת הכפרה ולכן 'לכך נבחרת' אתה דיקא.

כי מזה שה' יתברך לא ציוה אותך להביא שעיר על מכירת יוסף, מוכח שעל ידך נתקן להם וכמו שסיפר רבנו ז"ל (חיי מוהר"ן סי' תמז) את המשל מהעשיר שאמר לבעל חובו שעל ידי שיגבה את החובות שחייבים לו אחרים, בזה ימחל גם לו על חובו.

וכן הוא בזה שעל ידי גודל ההתעוררות שנמשכה לכלל ישראל על ידי אהרן שהיה בוש ממעשה העגל ושב עליו בתשובה שלמה עד שכלל ישראל שבו על ידו גם על עון מכירת יוסף, שוב אין צורך שגם אהרן יביא על זה כפרה כי נמחל גם לו.

ודבר זה לא שייך במשה רבנו כי הוא לא היה בעון העגל וממילא לא היה לו על מה לשוב, והבן מאד.

וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים וגו'.

מילת 'הנותרים' קשה כי מי לא ידע שנותרים היו לאחר שמתו אחיהם. ועוד, כי היה צורך לומר "אשר נותרו" כי "הנותרים" משמע שתמיד נותרים, וצריך ביאור.

אלא שכבר מבואר בדברינו בכמה מקומות שכפי מה שאדם שפל בעיני עצמו כן הוא מרוחק מן החטא וכמ"ש להלן (יא, לו) : "אך מעין ובור מקוה

מים יהיה טהור". כי 'אך' הוא מיעוט, ועל ידי שאדם ממעט את עצמו אזי הוא בבחי' 'מעין ובור מקוה מים' ובודאי 'יהיה טהור'.

[וזה בחי' מה שאמר רבנו ז"ל 'אני נהר המטהר מכל הכתמים' ואמר אדמו"ר מוהר"א ש"ן נ"י שאנשי שלומנו רגילים לומר שכסם שנהר מטהר רק באופן שהאדם נכנס כל כולו לתוכו מבלי להשאיר שיערה אחת בחוץ, כן כריך להכניס את עצמו בתוך העניין של רבנו ז"ל ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו וכל היום תהיה שיחתו על פי דברי רבנו ז"ל וכו', ורק באופן הזה יטהר אותו רבנו ז"ל. כי רבנו ז"ל מכניס באדם שפלות (לקו"מ ח"ב סי' ע"ב) כי מגלה לו שה' יתברך נמלא פה (שם, סי' ז' ועוד), וממילא מה שייך להתגאות וכמובא בשל"ה הק' זי"ע (במדבר דברים, פרשת עקב, תורה אור) פירוש "שיר המעלות ה' לא גבה לבי" – אמר ה' לא גבה לבי, רוצה לומר בהתבונני בה' אז לא גבה לבי. וזה שכתב הרמב"ם (הלכות מקואות פי"א, הי"ב) : 'כסם שהמכוין לבו ליטהר כיון שטבל טהור ואע"פ שלא נתחדש בגופו דבר, כך המכוין לבו ליטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העלות והביא נפשו במי הדעת – טהור. הרי הוא אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם'.

ועל כן כשזוכים להתקרב אל רבנו ז"ל באמת עד שהאדם מדביק מחשבתו בו יתברך וזוכה לשפלות כנ"ל, בזה נטהר מכל דעות ומידות הרעות ומביא נפשו במי הדעת ונעשה טהור. והוא הדבר אשר אמר רבנו ז"ל : 'אני נהר המטהר מכל הכתמים'. ומעתה מובן מאד פירוש הפסוק הנ"ל "אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור", כי 'אך' הוא מיעוט שממעט ומשפיל את עצמו ובזה ממשיך על עצמו טהרה וכו', הכל כנ"ל].

וזה שהתורה קראה לאלעזר ואיתמר "נותרים" כי תמיד החזיקו את עצמם בבחי' "והנותר מבשר הזבח" (ויקרא ז) שהוא שארית וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (מגילה טו:) על הפסוק "לשאר עמו" – 'למי שמשים עצמו כשיריים'. כי ביטלו את עצמם כנגד משה ואהרן והחזיקו שהם כשיריים.

אך נדב ואביהוא היו מהלכין אחרי משה ואהרן וכל ישראל אחריהן והיו אומרים מתי ימותו שני זקנים ואנו נוהגים בשררה על הצבור תחתיהם (תנחומא אחרי מות, ו'). נמצא שלא ביטלו את עצמם כנגד משה ואהרן ועל כן 'הורו הלכה בפני רבן' ונכנסו להקטיר קטורת אשר לא ציוה ומתו.

ועל כן נקראים אלעזר ואיתמר 'נותרים' כי הוא הדבר אשר הועיל להם להישאר בחיים כי תמיד היו נותרים ושארית למשה ואהרן ולא עשו כמעשה אחיהם וכמ"ש (בראשית ל') : "צאן לבן הנותרות" ופרש"י : 'הרעועות שבהן ; החולות והעקרות שאינן אלא שיריים'. וכן הוא בזה שאלעזר ואיתמר החזיקו את עצמם ל'נותרים' - לשיריים של משה ואהרן ולא זחה דעתם עליהם.

וסגולת ההכנעה והענוה לבטל גזרת מות ולהמשיך חיים וכמעשה דרבה ורב יוסף (ברכות סד) שהחוזים בכוכבים אמרו לרב יוסף שאם הוא יהיה הראש ישיבה ימות לאחר שנתים. ובמשך עשרים ושתיים שנים ויתר לרבה על ההנהגה ובכל השנים האלו אפילו אומנא לביתה לא קרא, פרש"י : 'לא נהג כל אותן השנים שום צד שררה, וכשהיה צריך להקיז דם היה הולך לבית הרופא ולא היה שולח לבא אליו'.

ובזה זכה לחיות את כל אותן השנים שהיה רבה הראש ישיבה וכן עוד שנתיים וחצי לאחר מכן. והוא הדבר שנהגו בו אלעזר ואיתמר מאז ומעולם שתמיד היו בבחי' 'נותרים' ושיריים למשה ואהרן ועל ידי זה זכו להינצל.

ועד ממהר על זה הוא ממה שכתוב להלן (טז) : "ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה והנה שורף ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר". ופרש"י שבשביל כבודו של אהרן, הפך פניו כנגד הבנים וכעס. כי באמת עיקר הטענה היתה כלפי אהרן כמבואר שם, והיה להם להשיב למשה שאין בהם אשמה. אך הם שמעו ושתקו.

וכן על הפסוק "וידבר אהרן" פרש"י : אפשר משה קצף על אלעזר ועל איתמר, ואהרן מדבר? הא ידעת, שלא היתה אלא מדרך כבוד. אמרו : אינו בדין שיהא אבינו יושב ואנו מדברים לפניו, ואינו בדין שיהא תלמיד משיב את רבו.

הרי שביטלו את עצמם לגמרי כנגד משה ואהרן ועל כן נקראו 'הנותרים' כי עשו את עצמם נותר ושיריים כנגדם וידעו שכל דבריהם, הגם כי אין מבינים כל דבר, בודאי יש בהם טעם. ועל כן זכו למה שזכו, והבן היטב.

ואת שעיר החטאת דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר.

צריך ביאור לאיזה צורך שב וקראם 'הנותרים' לאחר שכבר כתב כן לעיל בפסוק יב ומה חידוש יש במה ששוב קראם בשם זה.

(ב) מה היה לו למשה רבנו שעזב את מידת הענוה וקצף על בני אהרן ותחת תוכחה שהיה לו להוכיחם קצף עליהם קצף.

ויש לומר שבפסוק הקודם פירש רש"י שקראם 'הנותרים' - מן המיתה מלמד שאף עליהם נקנסה מיתה על עון העגל הוא שנאמר (דברים ט) ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו ואין השמדה אלא כלוי בנים שנאמר (עמוס ב) ואשמיד פריו ממעל ותפלתו של משה בטלה מחצה.

נמצא שאלעזר ואיתמר נותרו בחיים על ידי תפלתו של משה אף שמצד מידת הדין כבר היה ראוי להשמידם.

והנה עתה הבין משה ששוב שגו וקלקלו בזה ששרפו את שעיר החטאת. על כן מיהר לקצוף עליהם ולבזותם ובזה להצילם ממידת הדין שלא יקרה להם כמקרה אשר קרה לאחיהם.

כי על ידי בזיונות ניצולין ממידת הדין ובפרט כשמקבלים בזיונות מרבו וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המידות, המתקת דין סעי' צה) : 'לפעמים צדיק הדור בכעסו שיכעס עליך ממתיק דינים' ומובא הרבה מזה בדברינו (א).

וזה שהשכיל משה שאם הועילה תפלתו להציל את שני אלו בפעם הקודמת שהתחייבו מיתה, אפשר שעתה תהיה מידת הדין מתוחה עליהם מאד על ששרפו את השעיר עד שגם תפלתו לא תועיל להם בזה כי זה כבר סרחון שני בידם (ואף שלא היו חייבים בזה וכמו שהשיב לו אהרן לאחר מכן, אך עתה בשעה הזאת הבין שיש בהם איזה צד לפגם. כי לא מתו נדב ואביהוא אלא על שהורו הלכה בפני רבם, הינו שלא נטלו עצה ממשה. ועתה ששרפו אלעזר ואיתמר את השעיר היה זה גם כן מבלי ליטול עצה ממשה. ואף שאהרן השיב לאחר מכן מה שהשיב ומשה הודה לו, אך סוף סוף ה' יתברך מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה וכפי שאכן ארע לאחיהם שמתו).

על כן תפס עצה אחרת תחת התפלה וקצף עליהם וביזם ובזה השקיט מעליהם את מידת הדין וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' רמ"א) שכשיש דינים, חס ושלום, אזי המידת הדין היה מכלה את האדם, חס ושלום, אבל המידת הדין אין לה כח לכלות לגמרי, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סוטה ט): 'חצי כלים והם אינם כלים', אבל האדם יש לו כח לכלות לגמרי את חברו, חס ושלום, ועל כן כשיש דינים על אדם אחד, חס ושלום, ובא אדם אחר ועומד וחולק עליו, אזי מידת הדין מסתלק ממנו, כי הם רוצים יותר שינקום בו האדם, כי יש לו כח כנ"ל, על כן מי שהוא צדיק גדול ומשגיח בתיקון העולם, הוא חולק לפעמים בכונה על צדיק אחד כדי לסלק מעליו מידת הדין כנ"ל, כי יסמכו עליו שהוא ינקום יותר, אבל אחר כך הוא עושה ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הצדיק.

וזה פרוש (במדבר כ"ה): "פינחס בן אלעזר וכו' השיב את חמתי וכו' בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי" וכו'. הינו שפינחס השיב את חמת ה' וסילק מידת הדין מישראל, על - ידי שהוא לבש נקמה לנקום בהם. על - כן נסתלקו

הדינים כנ"ל, וזה מחמת כי הדינים אינם יכולים לכלות וכו', על - כן הם רוצים יותר כשאדם רוצה לנקום כנ"ל. וזה: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי", הינו שבזה מודיע לנו התורה גדל הטובה שעשה פינחס לישראל, בקנאו את קנאתו יתברך. ולבש נקמה לנקום בהם, שבזה עשה להם טובה גדולה, והטעם הוא כי "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי", הינו שבקנאתי במידת הדין שלי, איני מכלה את בני ישראל, כי מדת הדין אין בה כח לכלות כנ"ל.

אבל האדם כשנוקם יש לו כח לכלות לגמרי, חס ושלום. על - כן עשה פינחס טובה נפלאה לישראל, במה שלבש קנאה לנקום בהם. כי על - ידי - זה רפתה מישראל כח הדינים. בחשבם שפינחס ינקום בהם ביותר, כי פינחס הוא אדם שיש לו כח לנקום יותר לכלות לגמרי, חס ושלום, וכנ"ל, ועל - כן על - ידי - זה השיב פינחס את חמתו וסילק מידת הדין כנ"ל. אבל באמת, פינחס בודאי היה רחמן, ובודאי אחר - כך הקל הדינים מעליהם, עד כאן דברי רבנו ז"ל.

ובזה יובן מדוע שב וקרא להם גם בפסוק הזה "הנותרים". כי עתה שוב נותרו מן המיתה על ידי הקצף שקצף עליהם וביזום. (כי בפעם הראשונה קראם 'נותרים' על ידי תפלתו, ועתה קראם 'נותרים' על ידי מה שקצף עליהם). ועל כן שינה משה רבנו את טעמו בפעם הזאת והגם שענו היה, אך עתה קיים בעצמו "תוכחת מגולה מתוך אהבה מסותרת" ועל כן הפך פניו אליהם וקצף והוא מצד אהבתו אליהם להצילם ממה שהיו צריכים להנצל.

וועיין באילימה (מעין עין רואי פי"ב) שכתב: אצל צעת רוגז והתלהבות הדין הקשה שאין הספירות מוכנות לקבל ואין כח בתיקונים תחתונים להכניס ולתקנם שיקבלו מן הכתר, מה יעשה המתפלל להפך הדינים הקשים ולמתקם? שהרי אין תחבולה שהרי הרחמים העליונים לעולם נשפעים ועם כל זה התיקונים התחתונים אינם מכינים עצמן לקבל שפעם ואורם, אם כן - באיזו תחבולה נעשה למתק דינס? וכו', עיי"ש.

נמצא שיש עיתים שהכתר שהוא תכלית הרחמים והחסדים כידוע אינו משפיע את חסדיו לצטל את הדינים לסיבת שאין התחתונים מוכנים לקבל ממנו ומה יעשה המתפלל להפך הדינים הקשים ולמתקם?

אך על פי הנ"ל יש על זה עלה על ידי שישמע בזיונו וישתוק כי על ידי זה עולה עד הכתר כמבואר בדברי רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' ו') וזו היתה כוונתו של משה רבנו כמה פזיזם וכנ"ל.

הכלל העולה הוא שיש פעמים שבסגולת הבזיונות להמתיק הדין יותר מן התפלה. וזה שאמר רבנו ז"ל שיש היכלות שאינו יכול להגיע אליהם רק על ידי המחלוקת שסובל. כי הגם שרבנו ז"ל עסק בתפלה במסירות נפש, אך כדי להגיע לאותן ההיכלות והעולמות ההכרח לסבול גם מחלוקת ובזיונות (ב).

וזה בחי' (ישעיהו כ"ו) : "לך עמי בא בחדריך וסגור דלתיך בעדך חבי כמעט רגע עד יעבור זעם". כי לפעמים כשאין צדיק שיכול להמתיק דינים מישראל (ג) על ידי שקוצף עליהם כנ"ל, אזי ה' יתברך בעצמו עושה כן. וזה בחי' מה שגירש את בניו מירושלים, החריב את בית המקדש ושלחם לגולה. כל זה הוא בחי' חרפות ובזיונות שחירפם וביזם ושילחם מעל פניו ובזה הצילם ממידת הדין שהיתה מתוחה עליהם מאד כי כילה חמתו ונקמתו בעצים ואבנים והשאיר פליטה לישראל.

וזה : "לך עמי בא בחדריך וסגור דלתך בעדך חבי כמעט רגע עד יעבור זעם". הינו שיש פעמים של זעם ומידת הדין שה' יתברך בעצמו משלח את ישראל לחדריהם והוא לטובתם. כי מאחר ששילחם לחדרי בתיים, נמצא שבתי הכנסיות ובתי המדרשות נעשו שוממין וריקים מאדם והוא בזיון גדול שמבזם ומסלקם מביתו ואינם יכולים להתפלל לפניו בבית המקדש מעט כי אם בחדריהם.

אך סוף סוף הוא לטובתם כי בזה שמבזם ומסלקם מביתו ומשלחם לחדריהם שבבתיים, בזה משקיט מעליהם את מידת הדין וכנ"ל.

וזה שהביא רש"י על הפסוק הנ"ל בישעיה מהמדרש תנחומא : 'סגור דלתי פיך שלא תהרהר אחר מדת הדין. חבי - התחבאי מעט עד יעבור זעם כי אמת אפקוד על שונאיך'. הינו שכשנעשה כן וה' יתברך מזעיף פניו לישראל

ומגרשם מביתו, יש להם לסגור דלתי פיהם ולא להרהר אחר מידת הדין אלא לידע שבודאי לטובה הוא עושה. ואז 'אמת אפקוד על שונאיך', הינו שבזה ששותקין ומקבלים את הבזיונות באהבה, תעבור מידת הדין והאמת והצדק לדון את שונאי ישראל.

וזה בחי' מה שמובא בזוהר (פרשת וישב קפב:) כד דינא אתער בעלמא ומותא אשתכח במתא, לא ליבעי ליה לבר נש למיהך יחידאי בשוקא, והא אוקימנא מלי, אלא בעי לאסגרא גרמיה דלא יפוק לבר, כמה דאוקמוה בנח דאסגר גרמיה בתיבותא, דלא ישתכח קמי מחבלא, ועל דא "לך עמי בא בחדריך" - אסגר גרמך, "וסגור דלתך בעדך", דלא יתחזי קמיה דמחבלא, חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, דבתר דאעבר דינא לית ליה רשו למחבלא לחבלא (ועיין שם לעיל מזה שמבאר שאת כל זה עושה ה' יתברך מצד אהבתו לישראל שמבקש להצילם וזו לשונו שם: כמה קודשא בריך הוא רחים לון לישראל ובגין רחימותא דלהון דרחים לון על כל עמין עעכו"ם אזהר לון ובעי לנטרא לון בכל מה דאינון עבדין, עיין שם והבין היטב).

וּפְעָמִים רְצוּת שְׁהוּרִים קוֹלְפִים עַל יִלְדֵיהֶם וּמוֹכִיחִים אוֹתָם עַל שְׁנֵהֲגוּ שְׁלֹא כְּשׁוּרָה וְכוּ'. כִּי בְּאֵמַת אֲפֶסֶר שְׁעַל יְדֵי הַלְעָר שְׁגֵרְמוּ לְהוֹרִיחֵם הִיתָה מִידַת הַדִּין נוֹקְמַת זֶהֱם ח"ו (ד) כִּי 'חֲמוּרָה שְׁבַחֲמוּרוֹת' זֶה כִּיבּוֹד הוֹרִים וְה' יִתְבַּרֵךְ גִּילָה שְׁכֵרָה שְׁהוּא אֲרִיכוֹת יָמִים. וְדַבְרֵי תוֹרָה הֵם נוֹטְרִיקוֹן וּמַכְלֵל הֵן אֲתָה שׁוֹמֵעַ לָאוּ וְכוּ', וְעוֹנֶשׁוּ שְׁל הַמַּלְעָר וְהַמְזַלְזַל זֶהוּרִיו הוּא קִיָּלֹר יָמִים ח"ו. אֲךְ עֲתָה שְׁהוּרִים עֲלָמִם גּוֹעֲרִים זֶהֱם וּמַבְזִים אוֹתָם, זֶה מַלְיָלִים אוֹתָם מִמָּה שְׁהִיא רָאוּי לְזוּא עֲלֵיהֶם ח"ו וְאֵת הַכוּוֹנָה הַזֹּאת רָאוּי לְהוֹרִים לְכוּוֹן זַעַת שְׁגוֹעֲרִים זִילְדֵיהֶם זַעַת הַלְכוּרֵךְ. וְזִאֲמַת גַּם מִי שְׁאִינוּ זֶר הַכִּי וְאִין לוֹ הַזְנָה זִדְבָרִים הַאֲלוֹ, אֲךְ ה' יִתְבַּרֵךְ הַטְּבִיעַ זֶהוּרִים שְׁמַפְעֵם לְפַעַם יִגְעֵרוּ זִילְדֵיהֶם וְהוּא לְטוֹבַת הַיִּלְדִים כִּנ"ל. כִּי אֲף עַל גַּב דְּאִיהוּ לֹא חֲזִי, מַזְלִיָּה חֲזִי וְהַגֵּם שְׁהֲאֵב גּוֹעֵר זִבְנוּ מַלְד שְׁהַכְעִיסוּ, אֲךְ זִאֲמַת עוֹשָׂה לוֹ טוֹבָה זֶה. וְהַבֵּן הַיֵּטֵב כִּי עֲמוּק הוּא וְהַעִיקֵר לְהַתִּישֵׁב הַיֵּטֵב מִתִּי כֵן וּמִתִּי לֹא וְזִאִיזָה אֲוֹפֵן וְכוּ' בְּשִׁבִיל שְׁלֹא יֵלֵא מִזֶּה זַעַלְמוֹ קְלֶקוֹל גְּדוֹל וְכוּ'.

וזה (ברכות ז.) : 'טובה מרדות אחת בלבו של אדם יותר ממאה מלקיות שנאמר : "תחת גערה צמזין מהכות כסיל מאה"' , 'צמזין' דיקא. כי כשהצן מצין ויודע לשותוק לאציו בשעה שמצוהו, אזי זאת הגערה טובה לצן יותר ממאה מלקיות ומלכות אחרות שהיה כריך לסבול. אך "תחת גערה צמזין" דיקא. הינו שהצן מצין שקלקל הרבה ועתה יש לו לקבל את הציונות בזהבה ולשותוק].

וזה שבשעה שהשיב אהרן למשה נאמר "וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם" וגו' ופרש"י : 'אפשר משה קצף על אלעזר ועל איתמר ואהרן מדבר? אלא שאמרו שאינו בדין שיהא תלמיד משיב את רבו' הינו שהבינו שהטוב טוב עכשיו הוא לשותוק ולא להשיב כי סמכו על משה רבם שבודאי יודע מפני מה גוער בהם.

ויש לרמז בזה שאמרו 'שאינו בדין שיהא תלמיד משיב את רבו', 'שאינו בדין' דיקא. כי בעת שיש דין וזעם אזי אין להשיב לרבו בשעה שמחרפו ובזה בעצמו ניצול מן הדין כנ"ל כי 'קבלה דיסורי - שתיקותא' (ברכות סב.), והבן היטב.

נכתב בשנת תש"פ על פי מעשה שהיה. קורונה.

(א) הרה"ק הרבי ר' ברוך ממעז'בוז' זי"ע היתה מדתו שהיה מבזה ומוכיח את הבאים אליו וכשנשאל איך מותר לבייש אדם מישראל והלא "המלכין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא" (סנהדרין קז). ענה ואמר : "כשאני רואה על אחד שגזרה קשה נגזרה עליו, אני מבזהו ובזה אני ממתיק מעליו את הדינים. ובאשר לעולם הבא שלי ; אני מוותר על העולם הבא ובלבד שאוכל להציל יהודי מגזרות קשות ורעות". ופירש בזה את הפסוק : "ואת הנפש אשר עשו בחרן" - על ידי חרון אף ובזיונות (חרן) אפשר לעשות ולהציל נפש. (ב) וידוע הסיפור מהרה"ק ר' שלומקה מזויעה לזי"ע שהיתה לו בת חולה ל"ע וכל אימת שהיה חום גופה עולה היתה בסכנת נפשות. ויהי היום וחום גופה עלה מאד, מיד לבש הרה"ק הנ"ל את המעיל העליון ויצא אל הרחוב. ויען שאחד מתפקידיו היה לגבות את שכר הלימוד עבור התלמוד תורה, על כן ניגש אל אשה אחת קשת רוח וביקש ממנה לשלם את חובה הגדול לתלמוד תורה. תיכף ומיד פערה האשה את פיה לבלי חוק בקלות ובזיונות והרה"ק שמע ושתק. כששב לביתו גילה כי בתו יצאה מכלל סכנה. לא חלף זמן רב ושוב עלה חום גופה ושוב יצא אביה הקדוש לרחוב לחפש אחר בזיונות. אך הפעם לא מצא, שב

לביתו ונענה בצער – 'לא מצאתי אפילו בזיון כלשהו'. והבת שבקה חיים לכל חי, ה' ישמור. ובודאי שהיה יכול הרה"ק הנ"ל להפציר עבודה בתפלה. אך הבין שעתה יועילו הבזיונות והלך לחפש אחריהם. (ג) הינו שהצדיק בודאי נמצא אלא שמסתיר את עצמו ואינו נגלה להם ואינו עוסק איתם בגלוי וכעין מה שאמר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' יח) כי זה שהצדיק בורח מהשררה והכבוד ואינו רוצה להנהיג את העולם, זאת המחשבה בא להם מבחינת הסתרת פני השם, על ידי מעוט אמונה שיש בישראל, כי לפי רוב הכפירה, חס ושלום, כן הסתרת פני השם, ואין רוצה להנהיג אותם. וההסתרה הזאת היא בחינות כעסו וחרון – אפו וכו', עיי"ש. (ד) וכמו שאמר אדמו"ר מוהרא"ש נ"י טעם על מה שנוהגים ההורים לברך את הילדים עם כניסת השבת. כי אפשר שבמשך ימות השבוע גרמו הילדים צער להורים. על כן עתה ההורים מברכים אותם ובזה מצילים אותם ממה שהיה ראוי לבוא עליהם ח"ו.

סיפורי מוהרא"ש

אשר בנחל חלק יז מכתב ב' שמה

חמדת לבבי! ראיתי בכתב יד אחד המיוחס לרבי חיים ויטאל, והוא מונח באיזו ספריה גדולה, ומביא שם סיפור, שהעתק אצלו בכתב יד ישן נושן, שפעם אחת היתה חבורה שלמה של נביאים, והיה להם ראש אחד שלמד עמהם דרכי הנבואה, והיו עוסקים בשירות ותשבחות, פעם אחת בא לפניהם איש אחד שהיה מתענה הרבה, וסיגף עצמו מאוד למען גם כן יזכה לנבואה, ושאל להם: היתכן שהוא מתענה ומסגף את עצמו כל כך ימים ושנים, ועדיין לא זכה לנבואה? ושלחו אותו אל הראש שלהם, ושאל אותו גם כן את השאלה הנ"ל. והשיב לו: אם אתה רוצה לזכות לנבואה תיקח סל מלא תאנים ותלה אותו בצווארך, ותצא לשוק ותכריז: כל מי שיבזה אותי, אני נותן לו תאנים בחינם. אם תוכל לקיים זאת אינך צריך להתענות ולסגף את עצמך, ותזכה לנבואה, ואם אינך יכול לקיים זאת, חבל על הגוף שאתה מסגפו בתעניות בחינם, כי ממילא לא תזכה לנבואה. והשיב האיש לראש הנביאים: מה אומר לכם, את הכל אוכל, אבל לא את זאת, כי אני איש מכובד מאוד, ואיך אוכל להוריד את עצמי כל כך בשפלות ובביזיון כזה, עד כאן לשונו.

את הדפים הבאים העוסקים
בעצות אמיתיות מאדמו"ר
מוהרא"ש זי"ע ללידה קלה
ותינוק בריא בעזרתו יתברך,
כדאי לשמור לעת הצורך.

"...ותראה נפלאות ויצא
הולד בנקל בלי שום
קשוי כלל, ותבשר לי
בשורה טובה"

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר פי תשא ה'תש"ם.

שלום וברכה לאברך אב בחכמה ורך בשנים, נר להצדיק נחל
גובע מקור חכמה, זכותו נגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לג'צח.

אודות מה שעובר על אשתך עכשו צרות ויסורים מקשוי לך;
חמדת לבבי! השם יתברך יעזר, וימתקו ממנה הדינים, ותוליד
בשעה טובה ומצלחת.

והנה כשאברך הולך עם אשתו לבית-החולים אודות הולדה,
תכף-ומיד כשאשתו נכנסת לבית-החולים יתחיל הבעל ללמד את
התורה בלקוטי-מוהר"ן, חלק ב' סימן ב', המדברת מהולדה בנקל,
וכשיסיים יאמר עליה התפלה מלקוטי-תפלות, ולבסוף יאמר "מזמור
לתורה" פעמים אין מספר, ובכל פעם כשיגמר, יבקש הרבה ממנו
יתברך, שיפתח את רחם אשתו ותוליד בנקל. ומה טוב לכונן את
השמות שבמזמור זה ביחוד ס"ג: יו"ד, ה"י, וא"ו, ה"י, ואם
מתאחרת קצת ההולדה, ילמד גם את התורה בלקוטי-מוהר"ן, חלק
א', סימן קל"ה, ויאמר עליה התפלה בלקוטי-תפלות (תפלה צט); כי
בסוף התורה הזו רבנו ז"ל מדבר מפתחת הרחם של המקשה לילד.
העקר לא לאבד את עצמו (שקורין פארלירין זיך), חס ושלום; כי

בודאי יהיה הכל על נכון, ובכל בני ובנותי גהגתי, שתכף-ומיד
כשנכנסתי עם אשתי לבית-החולים, התחלתי ללמד התורה ב',
ואמרתי עליה התפלה, ואחר-כך הרבה פעמים "מזמור לתורה",
והתבודדתי הרבה, עד שבשרו לי בשורה טובה, שנולד לי בן או
בת (כמו שהיה); ועל-כן עשה גם אתה כף.

והנה מה שבאת עכשו לספר, שההולדה מתארכת מאד, וכבר
יותר מי"ב שעות שהיא על המשבר וכו', ויש לה יסורים עצומים,
רחמנא לצלן, תראה לילך תכף-ומיד למקוה, שהוא סוד הבינה,
ששם מאיר שם ס"ג: יו"ד, ה"י, וא"ו, ה"י; וכשתחזור — תקים
מה שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות קשוי לילד, סימנים: ד, ז), הינו
שתלחש באזנה אותיות של שם ס"ג, הינו תאמר באזנה: יו"ד,
ה"י, וא"ו, ה"י (כל אות בפני עצמה), ואחר-כך תלחש באזנה
אותיות פ"א, ו"א, ע"ן, ה"א. והשם יתברך ירחם עליה, ותראה
נפלאות, ויצא הולד בנקל בלי שום קשוי כלל, ותבשר לי בשורה
טובה.

הדורש שלומך...

ליקוטי מוהר"ן ח"ב, סי' ב'

ימי חנוכה, הם ימי הודאה, כמ"ש וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל וכו'. וימי הודאה, זה בחי' שעשוע עוה"ב. כי זה עיקר שעשוע עוה"ב, להודות ולהלל לשמו הגדול ית', ולהכיר אותו ית', שעיי"ז סמוכים וקרובים אליו ית'. כי כל מה שיודעין ומכירין אותו ית' ביותר, סמוכין אליו ביותר. כי שאר כל הדברים, יתבטלו לעתיד כולם, בבחי' כל הקרבנות בטלין חוץ מקרבן תודה (מ"ר צו פ"ט אמור פ' כז ע"ש). שלא ישאר לעתיד רק בחי' תודה והודאה, להודות ולהלל ולדעת אותו ית'. כמ"ש (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, שזה כל שעשוע עוה"ב:

ובחי' תודה, שהוא שעשוע עוה"ב, זה בחי' הלכות. כי ההלכות שזוכין ללמוד, בפרט מי שזוכה לחדש בהם, זה בחי' שעשוע עוה"ב, בבחי' (נדה עג). כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא. כי כשנתחדש הלכה, נתחדש שכל וידיעה, והדעת הוא עיקר שעשוע עוה"ב כנ"ל. וזה בחי' (ברכות נד ע"ב) ד' צריכין להודות, דהיינו תודה, שהם מפורשין במזמור ק"ז, שסיים בסופם, מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'. חסדי ה', זה בחי' הלכות, כשרז"ל (כתובות צו) כל המונע תלמידו מלשמשו, כאלו מונע ממנו חסד, שנאמר למס מרעהו חסד. ושימוש חכמים, זה בחי' הלכות, שהם בחי' (ישעיה נה) חסדי דוד, שהלכה כמותו. כשארז"ל (סנהדרין צג ע"ב) וה' עמו, שהלכה כמותו. וזהו וה' עמו, היינו שסמוך וקרוב להש"י, בחי' שעשוע עוה"ב, שהוא בחי' הלכות כנ"ל:

ובשביל זה מכונה התודה בשם הלכה, כי תודה מביאין כשיוצאין מצרה. כי - כשנופלין לאיזהו צרה ח"ו, אזי עיקר הצרה בלב, כי הלב יודע ומרגיש הצרה ביותר, כ"ש (משלי יד) לב יודע מרת נפשו, כי הלב מביין (ברכות סא), וע"כ הוא מרגיש הצרה ביותר. ואזי בשעת הצרה, מתכנסים כל הדמים ועולים אל הלב. כמו כשיש צרה באיזהו מקום ח"ו, אזי מתכנסים כולם אל החכם שיש שם, לקבל ממנו עצה. כמו כן, נתקבצים כל הדמים ועולים אל הלב, לבקש עצה ותחבולה כנגד הצרה. ואזי הם שוטפים על הלב, ואז הלב בצרה ובדוחק גדול. כי לא די

שהלב דואג בעצמו, כי הוא מרגיש הצרה יותר מכולם, אף גם הדמים שוטפין עליו, ומצירין לו מאוד. וע"כ כשיש ח"ו צרה לאדם, הלב דופק בדפיקות גדולות. כי הוא מבקש לנענע מעצמו ולהשליכם מעליו, וע"כ הוא דופק בדפיקות גדולות בשעת הצרה ח"ו. ואח"כ כשיוצאין מהצרה, אזי חוזרין תהלוכות הדמים לילך כסדר בתוך שבילי הגוף, וע"כ התודה, שהיא באה כשיוצאין מהצרה, היא מכונה בשם הלכה, ע"ש תהלוכות הדמים שהולכין כסדר, כשיוצאין מהצרה כנ"ל:

ומזה באה הולדה בנקל. כי בשעה שאשה כורעת לילד, ירכותיה מצטננות (כשארז"ל סוטה יא ע"ב). ועי"ז נעשה ההולדה, כי הדמים עולין למעלה, ואזי נדחק המקום שם, ואזי הם דוחים את הולד לחוץ, ואח"כ חוזרים הדמים למקומם. שזה בחי' תודה הלכה, שהוא בחי' תהלוכות הדמים שחוזרים לילך כסדר כנ"ל. כי גם ההלכה היא בחי' הולדה, כי יש תמכי אורייתא, שנותנים ממון ללומדי תורה. ובתחילה הם מחסרים ממונם מעצמם, כי כשנותנים הממון להת"ח, נחסר אצלם, שזה בחי' ירכותיה מצטננות, כי דמים תרתי משמע(א). אבל אח"כ, ע"י ממונם שמחזיקין הת"ח, ונולד הלכות, שהם בחי' חסד. אזי ע"י השפעת החסד, חוזר ונתמלא החסרון: וזה בחי' שעשוע עוה"ב, בבחי' (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה, הנאמר לעתיד(ב). כי הלבנה טבעה קר, בחי' חסרון וקרירות. ועתידה להתמלאות כאור החמה, בחי' מילוי החסרון. שזה בחי' הולדה, בחי' הלכות, שהם בחי' שעשוע עוה"ב כנ"ל. וזה בחי' (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברה"ם (ב"ר פ' יב), היינו חסד. כי ההולדה ע"י בחי' הלכות, שהם בחי' חסד כנ"ל. וזה בחי' (תהלים ק) מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ, לתודה אותיות תולדה. הריעו לה' כל הארץ, ר"ת הלכה כמובא. כי ההלכות, בחי' תודה, הם בחי' הולדה כנ"ל:

וזה שאמרו רז"ל (סוטה יוד) אסא חלה את רגליו, על שעשה אנגריא בתלמידי חכמים. כי ע"י שעשה אנגריא בת"ח, וביטל אותם מן ההלכות, עי"ז חלה את רגליו. כי ההלכות הם בחי' תיקון וקיום הרגלין, כי ההלכות הם בחי' תהלוכות הדמים, שחוזרין והולכין כסדר כנ"ל. ואסא שפגם בזה, וביטל את הת"ח מן ההלכות, ע"כ חלה את רגליו:

וכשזוכין לבחי' תודה הלכה, עי"ז נתגלה אור האמת, ומאיר בהדיבור. כי מתחילה כשהדמים שוטפין על הלב, הוא בחי' פגם האמת, בבחי' (משלי כט) אנשי דמים ישנאו תם. אבל אח"כ כשיוצאין מהצרה, שזה בחי' תודה הלכה, אזי מאיר האמת, בבחי' (מיכה ז') תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. חסד לאברהם, היינו הלכות כנ"ל, עי"ז מאיר האמת ומשלים הדיבור. כי עיקר שלימות הדיבור, ע"י אמת. כי קושטא קאי וכו' (שבת קד), ואפי' שקר, אין לו קיום רק ע"י אמת (כמו שפירש"י (במדבר יג) על פסוק וגם זבת חלב ודבש וכו') (ג). נמצא, שעיקר קיום ושלימות הדיבור, הוא ע"י האמת. שהוא מאיר בהדיבור, ע"י ג' שמות, בבחי' (תהלים נ) אל אלהים ה' דבר. כי אלו ג' שמות, הם מקור האמת. ועל ידם, מאיר האמת בהדיבור. דהיינו בריבוע הדיבור, היינו בחי' ארבעה חלקי הדיבור. כי יש רבוע הדיבור, וע"כ כשהיו ישראל בגלות, והיה הדיבור בגלות (ד), נאמר במשה (שמות ד') לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך וכו'. זה בחי' רבוע הדיבור, ארבעה חלקי הדיבור. כי יש דיבור של צדקה, בבחי' (ישעיה סג) מדבר בצדקה. שזהו בחי' היתרון שיש לאדם על החי, שהוא הדיבור, שהוא גדר האדם. והוא בחי' צדקה, שהוא גומל חסד עם הבריות. שזה גדר האדם, שדרכו לגמול חסד, משא"כ החי. וז"ש נעשה אדם, וכתוב ושם האיש אשר עשיתי עמו היום וכו', מה התם צדקה אף כאן צדקה (הקדמת הזוהר ד יג ע"ב), שע"י צדקה נקרא אדם. כי הצדקה, שמשם הדיבור, הוא גדר האדם כנ"ל. וזה בחי' לא איש דברים אנכי, היינו הדיבור של צדקה. בחי' (תהלים קיב) טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו, דהיינו גמילות חסד וצדקה: ויש דיבור של תשובה, בחי' (הושע יד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. וזה בחי' גם מתמול, בחי' דיבור של תשובה, כ"ש (תהלים צ) ותאמר שובו בני אדם כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול:

ויש דיבור של עשירות, דהיינו עשירים קרובים למלכות. שהם בחי' (בראשית מ) שלשת השריגים, ודרז"ל (חולין צב) שלשה שרי גאים, דהיינו עשירים קרובים למלכות (כשפירש"י שם). שיש להם בחי' דיבור, בבחי' (משלי כב) חן שפתיו רעהו מלך, היינו הדיבור של קרובים למלכות. וזה בחי' גם משלשם, בחי' שלשת השריגים הנ"ל, היינו הדיבור של עשירים קרובים למלכות: ויש דיבור של

מלכות, בחי' מלכות פה(ה). וזה בחי' גם מאז דברך, בחי' (תהלים צג) נכון כסאך מאז: והאמת מאיר ברבוע הדיבור הנ"ל, ע"י ג' שמות הנ"ל, שהם אל אלקים ה'. שהם בחי', תפלה, ותורה, ושידוכים וזווגים: אל, זה בחי' תפלה. כי אל, על שם הכח, שהוא תקיף ובעל היכולת. וע"י התפלה נקראין ישראל בשם אל, בבחי' (מגילה יח) מנין שקראו הקדוש ברוך הוא ליעקב אל, שנאמר ויקרא לו אל וכו'. כי ע"י התפלה, כביכול אנו לוקחין לעצמינו הכח ממנו ית', כי אנו מבטלין גזירותיו, נמצא שיש לנו הכח. וע"כ נקראין ישראל אל, ע"י התפלה, על שם הכח כנ"ל. וכשרז"ל (ירושלמי תענית) לא איש אל ויכזב, לא איש הוא, שעשה דברי אל ככזב, כי ע"י התפלה מבטלין גזירותיו ית', ואזי ישראל נקראין אל. ומשם מאיר הדיבור, בבחי' (תהלים קמה). וגבורתך ידברו. דהיינו ע"י הכח וגבורה, שזה בחי' אל, ע"ש הכח, מאיר הדיבור ע"י האמת. כי התפילה היא רק ע"י אמת, כ"ש (שם) קרוב ה' וכו' לכל אשר יקראוהו באמת: אלקים, זה בחי' תורה. כ"ש (שמות ד) ואתה תהיה לו לאלקים, ותרגמו לרב. וזהו, הוא יהיה לך לפה, שבחי' אלקים, בחי' תורה, הוא מאיר לפה, דהיינו להדיבור. כי הרב מורה דרך ישר לתלמידיו בתורתו, שזה בחי' (ירמיה טו) אם תוציא יקר מזולל כפי תהי'. והוא בחי' אמת, בבחי' (מלאכי ב') תורת אמת היתה בפיהו: ה', זה בחי' שידוכים, בבחי' (בראשית כד) מה' יצא הדבר, בחי' (משלי יט) ומה' אשה משכלת. והוא בחי' אמת, בבחי' (בראשית שם) אשר הנחני בדרך אמת. ועי"ז נשלם הדיבור, כי עשרה קבין שיחה ירדו לעולם, ט' נטלו נשים, וא' כל העולם כולו (כשרז"ל קידושין מט ע"ב). וכל זמן שאין התקשרות, אין להדיבור שלימות. אבל כשנתקשרין, נתחברים ונשלמים חלקי הדיבור. נמצא שע"י ג' שמות הנ"ל, שהם אל אלקים ה', שהם בחי' תפלה תורה שידוכים, נשלם הדיבור ע"י האמת, היינו רבוע הדיבור, שנשלם ע"י האמת כנ"ל:

ושלימות הדיבור, הוא בחי' לשון הקודש. כי כל לשונות העמים, הם חסרים ואין להם שלימות, כי נקראין לשון עלגים (ישעי' לב), ואין שלימות רק ללשון הקודש. ולה"ק הוא מקושר לשבת, בבחי' (שם נח) ודבר דבר, שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול (שבת קיג). בבחי' (במדבר ו) כה תברכו, בלשון הקודש (סוטה לח), שבלה"ק נכלל ברכה וקדושה. כי הלה"ק מקושר לשבת,

שנא' בו ברכה וקדושה, כ"ש (בראשית ב) ויברך ויקדש וכו'. וע"כ, ע"י שלה"ק מקושר לשבת, ע"כ ע"י שלימות הדיבור, שהוא בחי' לה"ק, ע"י ממשיכין השמחה של שבת לששת ימי החול. כי ימי החול הם בחי' עצבות, ואפי' המצות שעושין בימי החול, הם בחי' עצבות. כי מט"ט שולטנותי' בימי החול (ת"ז תי' יח ד' לג ע"ב), ומט"ט הוא בחי' עבד, בחי' עצבות. אבל שבת הוא בחי' בן, ואז נייחא לעילאין ותתאין, ונתעורר שטחה, ואזי נתרוממין ונתעלין כל המצות של ששת ימי החול מן העצבות, ונמשך עליהם מנוחה ושמחה, בבחי' (בראשית ה) ויולד בן ויקרא שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו. היינו בחי' שבת, שהיא בחי' בן, בחי' נח, נייחא דעילאין ותתאין (ע' תיקון ע' בסופו ובזוהר בראשית נח נט). שהוא מנחם ומשמח הכל מן העצבות, בחי' זה ינחמנו וכו'. וכשזוכין לבחי' לה"ק, שהוא מקושר לשבת, אזי ממשיכין על ידו את הקדושה והשמחה של שבת לששת ימי החול. כי מחמת שהלה"ק מקושר לשבת, ע"כ נמשך על ידו השמחה של שבת לששת ימי החול. וזה אל אלקים י"י דבר (עם התיבות) מספר שמחה, כי ע"י שלימות הדיבור, שהוא לשון הקודש, נמשך שמחה כנ"ל:

וע"י שממשיכין קדושה של שבת לששת ימי החול, ע"י נתגלה האחדות הפשוט ית'. כי בששת ימי החול הם פעולות משתנות, שבכל יום נברא פעולה משונה. וזה כנגד השכל האנושי, להבין זאת בשכל האנושי, שפעולות משתנות יהיו נמשכין מאחד הפשוט ית' וית', כי בשכל האנושי א"א להבין זאת. רק ע"י שבת, שאנו זוכין שנתן לנו השי"ת מתנה גדולה, כשרז"ל (שבת י" ע"ב) מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ע"י נתגלה אחדות הפשוט. כי שבת מורה על אמונת היחוד, שאנו מאמינים שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט ית', שברא כולם בששת ימי החול, ושבת בשבת. נמצא שע"י שבת, נתגלה אחדות הפשוט ית'. והתגלות אחדות הפשוט, זאת הבחי' יקרה מאד אפי' אצלו ית'. כמו שמצינו יחיד ורבים הלכה כרבים (ברכות ט ולז), כי מחמת שהם רבים שכ"א יש בו דיעה משונה, בחי' פעולות משתנות, וכשהם מסכימים יחד לדעת אחד, נמצא בחי' פעולות משתנות נעשה בחי' אחדות הפשוט, שזה יקר מאד בעיניו ית', וע"כ הלכה כמותם. וגם כדי שלא להרבות מחלוקת בישראל, כי אם לא כן, כל

יחיד ויחיד יאמר כדעתו, ואין לדבר סוף, ויתרבו מחלוקת בישראל, (ע' ב"מ נט ע"ב), שאין זה רצונו ית'. כי רצונו רק בבחי' אחדות הפשוט, כי כשנתגלה בחי' אחדות הפשוט למטה, גם למעלה נתגלה אחדות הפשוט ית'. בבחי' אתה אחד, ושמך אחד, ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. שע"י אחדות שנתגלה בישראל למטה, נתגלה אחדותו הפשוט ית' למעלה:

וזה בחי' מעשה דר' אליעזר הגדול בתנור של עכנאי (ב"מ נט), כי ר"א הלכה כמותו בכל מקום (שם), והי' רוצה להראות שזכה לשלימות הדיבור, דהיינו שלימות ריבוע הדיבור, שזוכין לזה ע"י הלכות כנ"ל. וע"כ אמר, חרוב יוכיח, אמת המים יוכיח, כותלי ביהמ"ד יוכיחו, בת קול יוכיח. כי אלו ארבעה דברים, הם בחי' רבוע הדיבור, דהיינו ארבעה חלקי הדיבור הנ"ל. כי הצדיקים הם גבורי כח עושי דברו, כמובא בזוה"ק (לך לך ד' צ), שהם עושים ומנהיגים עם הדיבור כרצונם. וע"כ רצה ר"א להראות, שיש לו שלימות רבוע הדיבור, וע"כ יכול לעשות עם הדיבור כרצונו. דהיינו לשנות הטבע כרצונו, ע"י שלימות דיבורו. והראה זאת בד' דברים, שהם בחי' רבוע הדיבור:

חרוב יוכיח, זה בחי' הדיבור של צדקה. כי חרוב הוא בחי' צדקה, כי חרוב נוטעין אותו רק לדורות, כ"ש בגמ' (תענית כג) אנא עלמא בחרובא אישתכח, כי היכי דשתלי לי אבהתי, אנא נמי שתלי לבנאי. נמצא שהחרוב הוא רק לדורות, כמו הצדקה שהיא לדורות, כמו שאמר ר' חייא (שבת קנא ע"ב) כי אתא עניא אקדים לי' רפתא, כי היכי דלקדמו לבניך וכו', גלגל הוא שחוזר בעולם: אמת המים, זה בחי' תשובה, בבחי' (איכה ב) שפכי כמים לבך נוכח פני ה':

כותלי ביהמ"ד, זה בחי' עשירים, שהם כתל שהכל פונין בו. כי אוהבי עשיר רבים (משלי יד), והכל פונין אל העשירים. וזהו כותלי בית המדרש, בחי' (תהלים לד) דורשי ה' לא יחסרו כל טוב. דהיינו הצדיקים דורשי ה', שכל טוב נמשך מהם. אך צדיקים מהני זכותיהו אעלמא אדידהו לא (חולין פו), כי הצדיקים בעצמן אין להם כלום, רק ממשיכין כל טוב אל העולם, כשרז"ל על רחב"ד (שם) כל העולם ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין וכו'. וע"כ העשירים נקראין כותלי בית המדרש, שהם כתל שהכל פונין אליו ע"י עשירותם. וכל טוב שיש

להם, נמשך להם מבחי' בית המדרש, היינו בחי' דורשי ה' לא יחסרו כל טוב, שמהם נמשך כל ההשפעות כנ"ל: בת קול, זה בחי' מלכות. כי הקול יוצא משית עיזקאין דקנה, בחי' מלכות, בחי' (מלכים א י) שש מעלות לכסא. (ע' זוהר נשא קכ"א ע"ב פנחס רלה ובתיקון כב). נמצא, שהראה ר"א בד' דברים אלו, שיש לו שלימות רבוע הדיבור, דהיינו בחי' ארבעה חלקי הדיבור הנ"ל. אבל אעפ"כ לא השגיהו ע"ז, כי יחיד ורבים הלכה כרבים. כי זה יקר בעיני הש"י, שזה בחי' התגלות אחדות הפשוט מבחי' פעולות משתנות כנ"ל, שזה בחי' שבת כנ"ל. וזהו שאמר הקדוש ברוך הוא, נצחוני בני. היינו שבחי' בן שלהם נצח, כי זה שרבים מסכימים לדעת אחד, זה בחי' שבת, בחי' בן כנ"ל: וזה בחי' (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה. היינו, להמשיך שמחה לבחי' עבד, בחי' מט"ט, בחי' ששת ימי החול כנ"ל. וזהו, דעו כי ה' הוא אלקים. בחי' אחדות הפשוט, שכל השינוים הם אחד. שזה נתגלה ע"י שנמשך השמחה של שבת לששת ימי החול, שהם בחי' עבד כנ"ל:

וזה בחי' חנוכה. כי ימי חנוכה, הם ימי הודאה. שהוא בחי' שעשוע עוה"ב, בחי' הלכות. שע"ז זוכין לשלימות הדיבור, ע"י התגלות האמת כנ"ל. וזהו בחי' השמן של נר חנוכה, בבחי' (דברים לג) תומיך ואוריך לאיש חסידיך. שע"י החסדים, דהיינו בחי' הלכות, נתגלה אור האמת, בחי' תומיך ואוריך. וזה בחי' השמן, שהוא בחי' אור האמת, בחי' (תהלים מג) שלח אורך ואמתך. וצריך ליתנו סמוך לפתח (שבת כא ע"ב), בחי' פתחי פיך (מיכה ז), היינו הדיבור. כי האמת מאיר בהדיבור כנ"ל, בבחי' (תהלים קיט) פתח דבריך יאיר. ואזי נמשך השמחה של שבת לששת ימי החול, ע"י לשון הקודש, שהוא שלימות הדיבור. וזה בחי' חנוכה, חנוכה. בחי' שבת נייחא, שבו מקושר לשון הקודש, שהוא בחי' כה תברכו בלשון הקודש כנ"ל. והשמחה של שבת מאיר לששת ימי החול, שהם ג"כ בחי' חנוכה, בחי' חנוך, מט"ט, עבד, ששולטנותי בימי החול. בבחי' זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו, בחי' שמחה של שבת, שנמשך לששת ימי החול כנ"ל:

וזה, ויהי מקץ שנתיים ימים(ו), מקץ, היינו סוף. בחי' הלכות, שהם שעשוע עוה"ב, שהוא בסוף. וזהו, שנתיים ימים. כמאמר רז"ל (חגיגה ה ע"ב) על האי בר בי רב דחד יומא, שהיה מצטער, עד שדרש לו ר' יוחנן, ואותי יום יום ידרושון,

שיום אחד בשנה חשוב שנה. וזהו שנתיים ימים, בחי' הימים שנחשבין לשנים, ע"י לימוד הלכות, בחי' יום יום ידרושון כנ"ל: (וגמר פי' הפסוק ע"פ התורה הנ"ל לא זכינו לשמוע):

ובשעה שהלב בצרה, גם הריאה בצרה. כי הריאה היא קיום הגוף, כי הריאה מקיימת הליחה לבנה, וממשכת הלחלוחית להגוף. כי הגוף יש לו תנועות שהם מייבשין הגוף, כי התנועות מייבשין. וע"כ עיקר הקיום, ע"י הריאה שממשכת לחלוחית. וכשהלב בצרה, שאז הדמים עולין ושוטפין על הלב, ואזי הלב דופק בדפיקות גדולות, אזי הריאה מנשבת נשיבות גדולות, ואזי נתייבש הריאה, ועי"ז נתייבש הגוף ח"ו. ושמן הוא רפואה להריאה, כמו שאומרין העולם. כי השמן מלחלח, היינו בחי' השמן הנ"ל, שהוא בחי' תיקון הצרה כנ"ל. ובתחילה כשהצדיק בצער ובצרה, כמה וכמה נשמות, שבעוה"ז ועוה"ב, מקוננין ומתאבלין על צערו. וגם השכינה מקוננת, כי אפילו על דמים של רשעים השכינה מקוננת, ק"ו על דמן של צדיקים כשרז"ל (סנהדרין מו). אבל כשזוכה לרפואה, אזי מתנחמין כולם, ונמשך שמחה לכולם. בבחי' (ישעיה נז) וארפאהו ואשלם ניחומים לו ולאבליו, שע"י רפואתו נמשך נחמה לכל האבלים הנ"ל, היינו שמחה כנ"ל:

ודע, שמזמור לתודה הוא מסוגל למקשה לילד, דהיינו לומר אותו. כי מזמור לתודה, ר"ת מל. בחי' ע' קלין של היולדת שצועקת קודם הלידה כמובא. (ז), ויש במזמור זה קס"ח אותיות, קס"ח הוא חסד בא"ת ב"ש. שע"י החסד, בחי' הלכות, ההולדה בנקל כנ"ל. ויש מ"ג תיבות בזה המזמור, כי קישוי לילד הוא, ע"י שיש קליפה שהיא אומרת, גזורו גם לי גם לך לא וכו' (מלכים א ג), כי אינו רוצה שיצא לאויר העולם. וכנגד זה יש מ"ג תיבות בזה המזמור, כנגד בחי' ג"ם הנ"ל. כי המזמור הזה, הוא סגולה למקשה לילד כנ"ל.

לקוטי תפלות

”טוב להודות לה’ ולזמר לשמך עליון. אברכה את ה’ בכל עת תמיד תהלתו בפי. אודה ה’ בכל לבב בסוד ישרים ועדה. ימלא פי תהלתך כל היום תפארתך. תהלת ה’ ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד, ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:”

רבנו של עולם מלא טוב זכנו להודות לך סלה. עזרנו והושיענו וזכנו לטוב האמתי לשעשוע עולם הבא שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש. ואזכה בכל יום ויום לומר ברכות והודאות שירות ותשבחות הרבה לשמך הגדול והקדוש, להודות לך ולברך על כל החסדים והטובות והנסים והנפלאות אשר עשית עמי מעודי עד היום הזה, על נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים. ”במה אקדם ה’ אכף לאלהי מרום”, מי יפאר מי יהדר מי יהלל מי ימלל, מי ישבח מי יספר אחת מני אלף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. לא יספיקו כל אילי נביות לבאר נקודה אחת כטפה מן הים, מכל רבוי הטובות והנסים והנפלאות גדולות ונוראות שעשית עמנו, עם כל אחד ואחד מישראל בפרטיות, אשר הוצאת אותנו מכל הטומאות ומכל הזוהמות, וקרבתנו ברחמיך לשמך הגדול והקדוש, והכנסתנו בקדושת ישראל, ואתה עושה פעולות גדולות ונוראות בכל יום ויום, וחושב מחשבות באפן שנזכה להתקרב לעבודתך, כדי לחיותנו כיום הזה, למען נזכה לחיים אמתיים לחיים נצחיים. כי חסדך גדול עלינו והצלת נפשנו משאול תחתיה. כי לולא ה’ עזרתה לנו כמעט שכנה דומה נפשנו, מה נאמר מה נדבר, מה נאמר מה נדבר, מה נשיב לה’ כל תגמולוהי עלינו, אלו פינו מלא שירה כים ולשוננו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות כנשרי שמים, ורגלינו קלות כאילות, אין אנו מספיקים להודות לך, ולשבחך ולפארך ולברך ולקדש את שמך מלכנו, על אחת מאלף, אלף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות. לא כזדוני וכרע מעללי גמלתני, כי אם כחסדך לבד. כחסדך החייתיני וחשבת מרחוק להטיב אחריתי. וקרבתני מלכי לשמך הגדול והקדוש. ומה יוסיף עוד עבדך לדבר לפניך ה’ אלהי ואלהי אבותי, ואתה את עבדך ידעת:

והנני מודה על העבר, וצועק על להבא. מלא רחמים, הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב, והכנסתני בקדושת ישראל ולא עשיתני גוי, ותקטן עוד זאת בעיניך, והוספת עלי חסד וטוב, טובה כפולה ומכופלת, וקרבתני מלכי להצדיקים וכשרים ויראים האמתיים. מלא רחמים מלא טוב, כאשר החלות להראות חסדיך עלי לקרבני ולהודיעני ולהטעימני מזיו נעם ערבות ידידות נעימות מתיקות קדושת הצדיקים הקדושים האמתיים, כן יהמו נא ויכמרו נא המון מעיך ורחמיך עלי, ותרחם עלי ותושיעני מעתה, ותזכני לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתם הקדושה אשר הודיעו וגלו לנו הצדיקים האמתיים:

ותמהר ותחיש לגאלני ולהוציאני מכל הצרות והרעות אשר סבבוני, "ה' מה רבו צרי, רבים קמים עלי רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה. ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי", צרות רבות סבבוני קראנוך ה' אלהינו, "בצר לי אקרא ה' ואל אלהי אשוע. ישמע מהיכלו קולי ושועתי לפניו תבא באזניו. מן המצר קראתי יה ענני במרחביה. קראתי מצרה לי אל ה' ויענני מבטן שאול, שועתי שמעת קולי. ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסובבני, כל משבריך וגליך עלי עברו. ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך, אך אוסיף להביט אל היכל קדשך. אפפוני מים עד נפש תהום יסבבני סוף חבוש לראשי, לקצבי הרים ירדתי הארץ בריחיה בעדי לעולם ותעל משחת חיי ה' אלהי. בהתעטף עלי נפשי את ה' זכרתי, ותבא אליך תפלתי אל היכל קדשך. משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו. ואני בקול תודה אזכחה לך, אשר נדרתי אשלמה, ישועתה לה":

ובכן תזכני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים שאזכה ללמד הלכות בכל יום ויום, חק ולא יעבר כל ימי חיי. ולא יעבר אצלי יום אחד בלי למוד הלכות. עד שאזכה על ידי ההלכות לשעשוע עולם הבא, לדעת ולהכיר אותך תתברך לנצח. ותעזרני שאזכה לברר פסק ההלכה באמת. ותהיה עמי תמיד, ותמשיך עלי חסד חנם, חסדי דוד הנאמנים, ואזכה לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, עד שאזכה מהרה לידע כל ההלכות של כל מצות התורה על בורין ואמתתן, ולחדש בהם חדושין אמתיים. ותשפיע עלי דעת שלם דקדושה, עד שאזכה לדעת ולהכיר אותך באמת, ולהיות סמוך וקרוב אליך, ולהודות לך ולברכך תמיד, ולהתדבק אליך באמת בעולם הזה ובעולם הבא מעתה ועד עולם:

ותצילני מכל צרה וצוקה, כי אתה יודע צרות לבבי הרבים והכבדים מאד, עד "אשר כשל כח הסבל". כי צר לי מאד אבי שבשמים, כי רע ומר כי נגע עד הנפש,

ואין לי שום אח ורע לפרש לפניו שיחתי הכבדה והמרה מאד מאד, ואני נושא אבנים קשים על לבי. "עלי לבי דוי", כי רק לבי יודע מרת נפשי, המרה מראש ולענה, אשר לא יאומן כי יסופר. וכל הדמים שבאברי כולם מתכנסים אל הלב, ומכבידים על הלב מאד, וכל אברי ועורקי וגידי עם כל הדמים שבהם, כולם מבקשים ומחפשים עצה ותחבולה איך להמלט ואיך להנצל מני שחת, מדין הקשה של גיהנם ומדין הקשה של העתיד, ואיך להנצל מכל החטאים ועונות ופשעים ומכל הפגמים ומכל ההרפתקאות שבעולם חס ושלום. הן תוחלתי נכזבה, לא ידעתי נפשי מה אעשה ומה אפעל, ומאין אבקש תרופה למכתי האנושה:

ה' אלהים אתה ידעת. חוס וחמל עלי, חוס ורחם על מעט דמעט פלטתי הנשארתי, והופיעה עלי ממעון קדושתך ישועה ורחמים, והצילני מעתה מכל מיני צרות ורעות, כי אין לי על מי להשען כי אם עליך לבד אבי שבשמים. "אתה סתר לי, מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה", הושיעני ועזרני וזכני שישובו הדמים השוטפין על לבי, ויחזרו לילך כסדר תנועה מסודרת. ותעשה עמי חסדים רבים תמיד בכל עת, ותעזרני ותושיעני ותצילני תמיד מכל צרה וצוקה. ותזכני להודות לך תמיד על כל החסדים אשר עשית עמי ואשר אתה עתיד לעשות עמי:

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל ותעזרנו שנזכה להיות תומכי אורייתא, שנזכה להחזיק את הלומדי תורה העוסקים בתורה ובעבודת ה' באמת, לתמכם ולסעדם ולהחזיקם ולהספיק להם כל מה שיחסר להם בכבוד גדול, ולעשות כל צרכיהם וכל צרכי בניהם וביתם, באפן שיזכו לעסק בתורתך ובעבודתך בהרחבת הלב בלי בטול ובלבול כלל, למען יוכלו להוליד ולחדש הלכות וחדושין אמתיים בתורתך הקדושה. ותשפיע חסד גדול על ידי זה, ויומשך עלינו ועל כל עמך ישראל שפע טובה וברכה ופרנסה טובה ועשירות גדול דקדושה, ורחמים וחיים ושלום וכל טוב. ותמלא פגימת הלבנה, ויקוים מקרא שכתוב: "והיה אור הלבנה כאור החמה":

ותחוס ותחמל ברחמיך הרבים על כל היושבות על המשבר מעמך בית ישראל ותצילם מכל צער ונזק, ותרחם על צערם הקשה והכבד כאשר נגלה לפניך אדון כל, ותחוס עליהם ותעזרם ותושיעם בחמלתך הנוראה ובחסדיך הרבים שיזכו כולם להוליד בנקל בלי שום קשוי הולדה כלל. מלא רחמים חמל עליהם, כי אתה יודע את צערם ומכאובם הקשה, חמל עליהם למענך, והצילם מכל צער ונזק

ומכל מיני עיץ רעה, ומכל מיני קלפות וסטרין אחרנין המעכבים את ההולדה, וחפצים חס ושלום מה שחפצים. אנא ה', ברחמיך הרבים תצילם ותשמרם מכל רע, ויזכו כולם להוליד במהרה בנקל בלי שום קשוי הולדה כלל, ותוציא הולד לשלום בלי פגע. ויזכו כל עמך ישראל לגדל בניהם ובנותיהם לארך ימים ושנים לעבודתך וליראתך, ולא תפיל אשה פרי בטנה ויתרבו עמך ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר מרב:

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך האמתיים, ותעזרנו ותושיענו שנזכה להמשיך הארת האמת. ויאיר האמת בהדבור וישלים את הדבור הקדוש. ותשמרנו ותצילנו שלא יצא שום דבר שקר מפינו כלל אפלו בטעות, רק כל דבורנו יהיו דבורי אמת תמיד לעולם ועד. ותזכנו להמשיך הארת שלשה קוי האמת שהם תפלה ותורה ושדוכים הגונים. ותעזרנו ברחמיך הרבים שנזכה להתפלל לפניך בכל לב ונפש, ותהיה תפלתנו בתכלית השלמות כרצונך הטוב באמת. ותהיה עמנו תמיד ותושיענו שנזכה להוציא כל דברי התפלות ותחנות ובקשות מפינו באמת לאמתנו, בלי שום פניות ובלבולים ובלי שום מחשבות זרות כלל, רק כל דברי תפלתנו יהיו באמת לאמתנו, באמת זך וצח, באמת שאתה חפץ בו, עד אשר תשמע תפלתנו תמיד. כי אתה חפץ באמת לבד כמו שכתוב: "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת". ונזכה על ידי תפלתנו לנהג העולם כרצוננו, ולבטל כל הגזרות קשות שנגזרו עלינו חס ושלום, בין שהוא קדם גזר דין ובין שהוא לאחר גזר דין. ותמסר כחך וגבורתך בידינו, שיהיה לנו כל הכח והגבורה שלך לשנות הטבע ולנהג כל העולם. ויקוים בעמך ישראל מקרא שכתוב: "ויקרא לו אל אלהי ישראל", שיהיו ישראל נקראין בשם אל, שיהיה להם כח אלהי לנהג כל העולמות כרצונם הקדוש:

ותזכנו לעסק בתורתך הקדושה תמיד לשמה באמת, ותתן לנו רב הגון ואמת שנזכה לקבל ממנו דרך ישרה, ונדע את הדרך אשר נלך בה, ואת המעשה אשר נעשה כל ימי חיינו לעולם. ויוליכנו בדרך האמת תמיד כרצונך הטוב:

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותזמין לבנינו ולבנותינו זווגם ההגון להם מן השמים, ולא יתחלפו הזווגים חלילה בעוונותינו, רק כל אחד יזכה למצא זווגו ההגון לו מן השמים. (ובפרט לפלוני בן פלוני) ותנחנו בדרך האמת תמיד, ונזכה לעשות שדוכים טובים והגונים באמת כרצונך הטוב, כמו שכתוב: "ומה' אשה משכלת":

מלא רחמים מלא משאלותינו ברחמים, עד שנזכה שיאירו שלשה קוי האמת בהדבור וישלימו את הדבור הקדוש, את כל ארבעה חלקי הדבור:

ותזכנו להרבות בצדקה תמיד, עד שנזכה לדבור של צדקה, כמו שכתוב: "אני (ה) מדבר בצדקה רב להושיע". ותמשיך עלינו רחמים ותבטל מאתנו כל האכזריות שבלבנו, ונזכה לצאת מגדר בהמה לגדר אדם שיש לו רחמנות. ונזכה לרחם על הבריות תמיד ברחמנות אמת, ולהרבות בצדקה תמיד לעניים הגונים כרצונך הטוב, עד שנזכה להשלים הדבור של צדקה כמו שכתוב: "טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט":

ותזכנו לדבור של תשובה, ותעזרנו לדבר דבורים הרבה של תשובה לפניך. ונזכה לקים מקרא שכתוב: "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'", ותשלח לנו דבורים הגונים ורצויים לתוך פינו, עד שנזכה לעורר לבבנו לפניך באמת, ולשפך לבנו כמים נוכח פניך ה', כמו שכתוב: "שפכי כמים לבך, נוכח פני ה'":

רבנו של עולם זכני לתשובה שלמה לפניך. רבנו של עולם זכני לדבור כזה שיעורר לבי באמת עד שאזכה לשוב אליך מהרה באמת ובלבב שלם. זכני זכני, רחמני רחמני, חנני חנני, החזירני בתשובה שלמה לפניך. "השיבני ואשובה כי אתה אלהי", תן לי תקוה ולא אובד, תן לי רוח והצלה אמתית רוח והצלה נצחית, תן לי דבור של תשובה אמתית. חוס וחמל עלי למען שמך, למענך עשה ולא למעני, ראה עמידתי דל ורק וחסר, פגום ומקולקל ונשחת מאד, מכולבל ומטרף מאד. הצל ספינה המטרפת בים באין עוזר וסומך. הצל נרדף מפני רוצחים ואורבים ולסטים ואויבים ושונאים קשים ומרים ואכזריים שאין דוגמתם בעולם. הצילני נא ברחמיך הרבים, הושיעני נא אבי אב הרחמן, הצליחני נא הצלחה האמתית הצלחה הנצחית, שאזכה מעתה להצליח בזה העולם הצלחה הנצחית שאזכה להרויח רוח האמתי מה שאפשר להרויח בזה העולם בלי שעור וערך ומספר, עזרני להיות כרצונך הטוב באמת, מעתה ועד עולם:

וזכנו להשלים הדבור של עשירים קרובים למלכות, ותעזר ותושיע ותגן על כל הקרובים למלכים ושרים ויועצים העומדים בשביל ישועת והצלת ישראל באמת. ותשפיע עליהם דברי חן בשפתותיהם, וימצאו חן בעיני הקיסרים והמלכים והשרים והיועצים, ויבטלו מחשבות שונאינו. ותתן להם חן ושכל טוב באפן

שיזכו לבטל כל הגזרות קשות ורעות, ולפעל גזרות טובות על ישראל עמך, ויהפכו לב הקיסרים והמלכים והשרים עלינו לטובה, כי אתה לבד יודע אפן מעמד ומצב עמך ישראל כעת, אשר רבים קמים עלינו, רבים מאד. "על עמך יערימו סוד, ויתיעצו על צפוניך". ולא אחד בלבד עומד עלינו, כי אם רבים קמים עלינו, וחושבים מחשבות בכל עת איך להרע לישראל חס ושלום, ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, כי אתה היית עמנו מעולם בכל דור ודור, חמל עלינו גם עתה בדור העני הזה בעוקבא דמשיחא, כי אין מי יעמד בעדנו שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה, ותהפך לב הקיסרים והמלכים והשרים עלינו לטובה, כי הכל בידך לבד, (כמו שכתוב) "לב מלכים ושרים ביד ה'", וכתוב: "פלגי מים, לב מלך ביד ה' על כל אשר יחפץ יטנו":

וזכנו להשלים הדבור של מלכות דקדושה, ותביא לנו משיח צדקנו במהרה בימינו וימלוך עלינו לעולם ועד, ונזכה לשמע דבוריו הקדושים והטהורים והנוראים מפיו הקדוש:

רחם עלינו למען שמך, וזכנו שיאיר האמת ברבוע הדבור, בארבעה חלקי הדבור, עד שנזכה לדבור שלם דקדושה באמת. ונזכה לשלמות לשון הקדש המקושר לשבת, לדבור אמת שכלול בו ברכה וקדושה, ותבטל ותכניע ותשבר "לשון עלגים" שהוא לשונות העכו"ם, שלא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בעמך ישראל, ולא ילמדו לשונם כלל, רק נזכה אנחנו וכל עמך ישראל לדבור השלם באמת שהוא שלמות לשון הקדש, עד שנזכה להמשיך הקדושה והשמחה של שבת לששת ימי החול, ונזכה לשמח תמיד גם בימי החול לשמך ולעבודתך:

ותעזרנו ותושיענו ותזכנו לקבל שבת בקדושה גדולה ובחדוה רבה ועצומה ובשמחה גדולה ובלב טוב, ולא יעלה על לבנו בשבת קדש שום דאגה ועצבות, ולא שום צער. ותסיר ממנו יגון ואנחה. ברצונך הנח לנו ה' אלהינו שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו, ונזכה לשמח מאד בכל שבת ושבת בשמחה אמתיית בגילה ברנה בדיצה בחדוה רבה כרצונך הטוב. ותעזרנו ותזכנו להמשיך הקדושה של שבת לששת ימי החול, עד שנזכה גם בימי החול להיות בשמחה תמיד, נגילה ונשמחה בך תמיד, ונזכה לעשות כל המצות גם בימי החול בשמחה גדולה ובחדוה רבה ולהיות אך שמח תמיד, נגילה ונשמחה בישועתך סלה, ונזכה לקים תמיד מקרא שכתוב: "עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברנה דעו כי ה' הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו":

ותעזרנו תמיד בכל עת להמשיך השמחה של שבת לששת ימי החול, עד שנזכה שיתגלה אחדות הפשוט בעולם. וידעו ויאמינו הכל שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך ויתעלה לעד ולנצח נצחים. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, ה' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. ויתגלה אחדותך הפשוט לכל באי עולם על ידי עמך ישראל אשר בחרת גוי אחד בארץ, מכל העמים אשר על פני האדמה. כי אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, עד שיתגלה אחדות הפשוט גם למעלה בכל העולמות על ידי התגלות אחדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות למטה בעולם הזה על ידי עמך ישראל הקדוש, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם ותמשיך שלום גדול בעולם:

וזכנו לקים מצות הדלקת נר חנוכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ולקיים כל המצוות של חנוכה בשמחה גדולה, להודות לך ולברוך, ולומר הלל שלם בשמחה וחדוה רבה ובהתעוררות גדול בקדושה ובטהרה גדולה. כי ברחמיך הרבים קבעת לנו שמונת ימי חנוכה להודות ולהלל לשמך הגדול שהם שעשוע עולם הבא. זכנו ברחמיך הרבים לקים מצותיך באמת עד שנזכה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנוכה הקדושים שהם ימי הודאה, עד שנזכה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהכיר אותך, ולהודות לך, ולברוך סלה באמת לעולם כי טוב. כמו שכתוב: "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", ונזכה להמשיך הקדושה של שבת לששת ימי החול, עד שנזכה להיות בשמחה תמיד כרצונך הטוב באמת:

אנא ה' מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך, באפן שנזכה מהרה להיות כרצונך הטוב באמת "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלהים אין עוד":

מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ. עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. דעו כי ה' הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו. באו שעריו בתודה חצרותיו בתהלה הודו לו ברכו שמו. כי טוב ה' לעולם חסדו ועד דור ודור אמונתו. ברוך ה' אלהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן:

(ותפלה זאת טוב לומר למקשה לילד ויאמרו אז "מזמור לתודה" כמה וכמה פעמים כי אמירת "מזמור לתודה" הוא סגולה גדולה למקשה לילד שתזכה להוליד בנקל אמן).

ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' קל"ה

(תהלים עה) כי אקח מועד אני משרים אשפוט. סגולה להנצל מגדלות, לכבד את הימים טובים ולקבל יום טוב בשמחה ובהרחבת הלב כפי יכלתו. כי מרע"ה ע"י שזכה למ"ט שערי בינה, זכה להיות עניו מאד מכל האדם (במדבר יב) ויו"ט מוחין דאימא, שהיא בינה. וע"כ כשמקבל את היו"ט, שהיא בינה, זוכה לענוה. כי יום טוב בגי' סג עם הי' אותיות כמובא בכוונות, שהוא היפך גס רוח (ע' תיקונים מן זו"ח). כי יום טוב מבטל הגדלות, כי טבע הקטנות שיתבטל לגבי גדלות. וע"כ כשמקורב להצדיק נתבטל הגדלות, כי ע"י אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי. והוא בחי' (איוב כט) ראוני נערים ונחבאו, היינו ע"י שרואים פני הצדיק נחבאים הקטנים, כי הקטנות נתבטל לפני גדלות. ועיקר כח קדושת יום טוב הוא תלוי בצדיקים, כמ"ש (ויקרא כ"ג) אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדם, ודרז"ל (ר"ה כד) אל תקרי אותם אלא אתם. נמצא שהימים טובים תלויים בצדיקים, וע"כ כשמקבל ומכבד את הימים טובים, ומקבל אור הגדול של יום טוב, שהוא בחי' צדיק כנ"ל, נתבטל הגדלות שלו, כי הקטנות בטל לגבי גדלות. וע"כ חייב אדם להקביל פני רבו ברגל, כי עיקר כח יום טוב תלוי בצדיקים: ובזה מיושב שפיר מה שהקשו בגמרא (סוכה דף כז ע"ב) על ר"א שאמר משבח אני את העצלנים ברגל שנאמר ושמחת בחגיך, והאר"י חייב אדם להקביל פני רבו ברגל, שנאמר מדוע את הולכת כו' ע"ש היטיב. כי אף שהוא ברחוק מאה פרסה מרבו ביום טוב, ולא אזיל ואתי ביומי', על כ"ז הוא מחויב להקביל פני רבו ברגל, היינו שיכיר פני רבו ברגל, היינו שיכבד את היו"ט, ויקבל אור הגדול של יום טוב, שהוא בחי' פני רבו כו', כי עיקר קדושת היו"ט תלוי בצדיקים כנ"ל. וכשמקבל את היו"ט הוא מקבל פני רבו ממש, ועי"ז נתבטל הגדלות, כי טבע הקטנות שיתבטל לגבי גדלות כנ"ל:

וז"פ כי אקח מועד, כשאקבל את הימים טובים. אני משרים אשפוט, היינו שאזכה לענוה, שהוא בחי' משרים אשפוט, כמ"ש חז"ל (חולין פט) מ"ד האמנם אלם וכו' מה יעשה כו', יכול אף בדברי תורה ת"ל צדק תדברון, יכול אפי' אם הגיס דעתו ת"ל משרים תשפטו בני אדם. וזה כי אקח מועד אני משרים אשפוט, ע"י שאקבל את המועדים, עי"ז אזכה לענוה, שהוא בחי'

משרים אשפוט כנ"ל: וזהו ג"כ ענין המבואר במ"א על פ' ארץ אוכלת יושביה (לעיל בסי' קכט) כי הקטנות בטל לגבי גדלות, ונאכל ונתהפך למהות הצדיק:

עוד שמענו בענין זה, אם הוא מקושר להצדיק יוכל להרגיש קדושת יום טוב, כי הצדיק הוא בחי' קדושת יום טוב כנ"ל. והסי' ע"ז אם הוא מקושר להצדיק, הוא אם יש לו שפלות, כי טבע הקטנות שיתבטל לפני גדלות כנ"ל. ועיקר ההתקשרות הוא אהבה, שיאהב את הצדיק אהבה שלימה, כמ"ש (בראשית מד) ונפשו קשורה בנפשו, ותרגומו חביבא לי' כנפשי', וכמ"ש (שמואל א יח) ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד. ואהבתו את הצדיק יהי' יותר מאהבת נשים, כמ"ש (שמואל ב א) נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים. אזי ע"י ההתקשרות להצדיק, יכול לקבל קדושת יום טוב כנ"ל, כי עיקר יום טוב תלוי בצדיקים. כי עיקר בחי' יום טוב הוא, להעלות בחי' מלכות דקדושה מבין הקליפות, לבטל מלכות ד' מלכיות דסט"א. כי מלכות נקראת דלי"ת, בגין דלית לה מגרמה כלום, כי אין מלך בלא עם, ונמצא דלית לה מגרמה כלום. והמלכות דקדושה, שהיא בחינות ד', נפלה ונעשה ממנה ד' מלכיות דקליפה. וביו"ט צריך להעלות המלכות דקדושה מהד' מלכיות דסט"א, וזהו שכתוב (שם יא) ויהי לעת תשובת השנה לעת צאת המלכים, פי' יום טוב נקרא תשובת השנה, כי כל הימים טובים הם ימי דין, כמו שכתוב (ר"ה טז) בד' פרקים העולם נידון בפסח וכו', וצריך לשוב בתשובה. ועי"ז יוצא המלכות מבין הקליפות, ונתבטל ממשלתם, כשארז"ל (יומא פו ע"ב) גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה, שנגאלין ע"י תשובה מהמלכות דקליפות. וזהו לעת תשובת השנה לעת צאת המלכים, שאז יוצא מלכות דקדושה, שהיא בחינות ד', מבין הקליפות, ונתבטל כח הד' מלכיות דסט"א. ועיקר לבטל כח מלכות עמלק, כי היא כוללת הד' מלכיות, כמו שכתוב (במדבר כד) ראשית גוים עמלק. וע"כ כשהרג שמואל את אגג מלך עמלק, נאמר (שמואל א טו) וישסף שמואל את אגג, ופרש"י חתכו לד'. שחתך הד' מלכיות דסט"א, לבל יהיה להם כח וממשלה מהמלכות דקדושה, שהיא בחינות ד', כי העלה המלכות דקדושה מהם. וזה נעשה ביום טוב כנ"ל, וזהו וישסף, וי"ו יוד הוא פעולה, ושורש התיבה הוא שס"ף והוא ר"ת שבועות סוכות פסח, שהם הימים טובים, שאז יוצא המלכות דקדושה. כי הימים

טובים הם ימי דין, שהיא בחי' יראה, בחי' מלכות, כמ"ש (אבות פ"ג) אלמלא מוראה של מלכות, ועל כן נאמר בעמלק (דברים כה) ויזנב בכך כל הנחשלים כו' ולא ירא אלקים, כי עיקר כחו היה מחמת שלא העלו את המלכות דקדושה, מחמת שלא היה להם יראת אלקים, שהוא בחי' מלכות כנ"ל: וע"כ בכל יום טוב יש ד' מצוות, בפסח ד' כוסות, בסוכות ד' מינים, בשבועות לימוד התורה שהוא בד' בחינות, אז ראה ויספר"ה הכינ"ה וגם חקר"ה (איוב כ"ח וע' ב"ר פ' כ"ד תשא פ' מם), כנגד המלכות, שהיא בחי' ד', שיוצאת ביום טוב מביין הקליפות כנ"ל. והת"ח הם בחי' מלכות, כמ"ש רז"ל (גיטין סב) מאן מלכי רבנן, כי הם מעלים את המלכות, ע"כ עיקר קדושת יום טוב נעשה על ידם: וכשמקבלים קדושת יום טוב, יש לו ענווה ושפלות כנ"ל. וזהו (משלי כב) עקב ענוה יראת ה', כי יראה הוא בחי' מלכות כנ"ל: ואברהם אבינו טרח ג"כ ע"ז, ורדף ד' המלכים, להעלות מהם המלכות, ויצא ממנו יצחק וישמעאל יעקב ועשו, כנגד ארבעה בנים אחד חכם וכו': (מן עוד שמענו עד כאן, כל זה מבואר היטב לעיל בהתורה מישראל דסכינא בסי' ל' ע"ש):

ועי"ז נפתח רחמה של המקשה לילד כמובא בע"ח (שער לה פ"ג) כשם שיש צירים ודלתות לבית כך יש צירים ודלתות לאשה (בכורות מה), ומהב' דלתינ נעשה צורת ס' סתומה, ששם נוצר הולד וכו'. ע"ש. וצריך לחתוך הם' לשני דלתינ, כדי שיצא הולד, וזהו וישסף חתכו לד' שחתך המ"ם לשני דלתינ. והבן: (ביאור ענין זה של המקשה לילד, יתבאר במ"א).

לקוטי תפלות

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני ברחמיך הרבים, להתקרב באמת לצדיקים אמתיים, ולהתקשר בהם באמת בלב ונפש חפצה, באהבה רבה ועזה מנקודה שבלב באמת. ואזכה לאהב אותם באהבה גדולה כל כך, עד שתגדל ותתפלא אהבתם אצלי מאהבת נשים, עד שיתבטל ממני אהבת נשים ותאות המשגל על ידי התגברות אהבת הצדיקים. חוס וחמל עלי, וזכני לאהבת הצדיקים באמת, ועל ידי זה אזכה להתקשר בהם בהתקשרות גדול וחזק, ותהיה נפשי קשורה בנפשם בקשר אמיץ וחזק מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים:

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שאזכה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לקבל את כל הימים טובים בקדושה ובטהרה גדולה, בשמחה ובחדוה רבה ובהרחבת הלב, בתכלית השלמות, כרצונך הטוב באמת. ואזכה להקביל פני רבי ברגל, אפלו כשאני רחוק ממנו, שאזכה לקבל פני הצדיקים האמתיים ולהכירם ולאהבם, ולהמשיך עלי קדושתם על ידי קבלת יום טוב קדש הנמשך מהם, ועל ידי זה אזכה למ"ט שערי בינה המתגלים ומאירים ביום טוב קדש. ותפתח לי אור השכל דקדושה, ואזכה להתבוננות גדול ונפלא בתורתך ועבודתך באמת. ועל ידי זה יתבטל ממני כל השטותים של כל מיני גדלות וגסות ורמות רוחא, ואזכה לתכלית הענוה בשלמות כרצונך הטוב. ותמשיך עלי ועל כל ישראל תמיד קדושת משה רבנו עליו השלום, שזכה למ"ט שערי בינה. ועל ידי זה זכה לענוה באמת כמו שכתוב: "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". רחם עלינו מלא רחמים, שנזכה בכח קבלת הימים טובים "מועדי ה' מקראי קדש", להמשיך עלינו קדושת משה רבנו עליו השלום, וקדושת כל הצדיקים האמתיים, ויומשכו עלינו על ידם כל המחין והשכליות הקדושים האמתיים הנמשכין ביום טוב. ועל ידי זה נזכה לבטל ולהסיר מאתנו כל מיני גדלות וגסות ופניות, עד שנזכה לענוה אמתית, לענוה של משה רבנו עליו השלום:

רבנו של עולם, אתה ידעת גדל רחוקי מענוה אמתית, "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי". ובעוונותי הרבים, איני יודע כלל מהו ענוה אמתית, כי ענוה גדולה מהכל, רחם עלי בעל הרחמים, וזכני לקדושת יום טוב באמת, עד שאזכה על ידי זה לידע ולהכיר היטב מעלת גדולת הצדיקים האמתיים, עד שאתבטל

נגדם בתכלית הבטול. ועל ידי זה יתבטל ממילא ממני כל מיני גאות וגבהות וגדלות וגסות ופניות מכל מה שהפה יכל לדבר והלב לחשב, עד שאזכה לענוה אמתית כרצונך הטוב באמת:

רחמן מלא רחמים, עזרני והושיעני ומלא משאלותי לטובה ברחמים, כי אתה יודע תעלומות לב, וכמה וכמה אני רחוק מכל מה שהזכרתי לפניך, וכמה וכמה ישועה ורחמים אני צריך לזכות לכלל זה. ובעוונותי הרבים נעלם ממני דרכי התפלה והתחנה ובקשה, איך להתפלל ולהתחנן ולבקש ולפייס ולרצות אותך שתזכני להגיע לכל דרכי הקדושה באמת, אשר הם חיינו וארך ימינו לנצח. אך עם כל זה את כל אשר תחנני ברחמיך לפרש שיחתי לפניך אתחזק בכל עז לדבר ולהתחנן לפניך, ואתה הטוב בעיניך עשה עמי, כי אתה מבין תעלומות לב. ואתה יודע כי אין לי על מי להשען כי אם עליך אבי שבשמים, ועל כח וזכות הצדיקים האמתיים. למענך ולמענם עשה מה שתעשה ברחמיך וחסדיך, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לשוב אליך באמת ולילך בדרכיך הקדושים, באפן שאזכה להשלים רצונך ולמלאות כונתך הקדושה והטובה אשר בשבילה נבראתי. "ה' יגמר בעדי ה' חסדך לעולם מעשה ידיך אל תרף. אמרי האזינה ה' בינה הגיגי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי" אמן ואמן:

"ותבשר לי בשורה טובה..."
מזל טוב !

תאמר לאשתך שתהיה רגילה לומר בכל יום 'שמות הצדיקים' שזה מאד מסגל ללדה קלה, ורבנו ז"ל אמר ספר המדות אות צדיק חלק ב' סימן כ) 'על ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולין להביא שנוי במעשה בראשית, כלומר לשנות הטבע; ולכן טוב שתאמר בכל פעם את כל השמות של הצדיקים שהיא יודעת בעל פה, כגון: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד, שלמה, רבי שמעון בר יוחאי, רבי יצחק לוריא אשכנזי, רבי ישראל בעל שם טוב, רבי נחמן בן פייגא מברסלב, רבי נתן מברסלב וכו' ועוד כל מיני שמות של הצדיקים שהיא זוכרת, ושתהיה רגילה לומר את זה מדי פעם, ואחר כך שתאמר את התפלה הזאת, ואז היא תלד בקלות:

יהי רצון מלפניך אבי שבשמים, שבזכות הזכרת שמות הצדיקים שהזכרתי לפניך בזכות צדקתם ותורתם ומסירות נפשם שהיתה להם בשבילך, שתעזור לי להוליד בקלות ולד בריא בחושיו ובאיבריו, ואזכה לעבר את ההריון בקלות, ותסיר ממני כל מיני עין הרע שלא יפגע בי משום אדם בזה העולם, ואזכה להוליד בנים ובנות חיים וקיימים שיעשו את רצונך, ואזכה להיות בריאה כל ימי חיי, ולעשות נחת רוח לפניך, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך הוי"ה צורי וגאלי, אמן כן יהי רצון.

כי אם האשה מרגילה את עצמה להתפלל בכל יום להקדוש ברוך הוא שהכל יעבר בקלות, אי אפשר לתאר ולשער את גדל הזכות שיש לה, כי תפלה פועלת, וצריכים הרבה לבקש בימי ההריון, ולכן אם תוכל לומר גם תפלה זו, מה טוב ומה נעים:

רבנו של עולם! חוס וחמל עלי, ותקל מעלי את צער העבור והלדה, ותהיה עמי בעת הלדה, ויצא הולד לאויר העולם ברגע קטן בקלות

בְּלִי שׁוּם נֶזֶק לֹא לִי וְלֹא לְיֹלָד, וַיְהִיָּה נֹלָד בְּשָׁעָה טוֹבָה וּמְצַלַּחַת,
וּבְמִזְל טוֹב לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם וְלִבְרִיאוֹת לְחַן וְלַחֶסֶד, וְאֲנִי וּבַעֲלֵי
נִגְדְלָהּ לְעִבּוֹדֶתְךָ וְלִתְוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְנֶאֱמִין בְּךָ תָּמִיד אֲשֶׁר אַתָּה
נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדֶיךָ נִמְצָא, וְאַתָּה מְשַׁגֵּיחַ עָלֵינוּ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִי
פְּרִטִית, וְתִשְׁמַר אוֹתִי וְאֵת הָעֶבֶר שֶׁלֹּא נִהְיָה נְזוּקִים לֹא בַגּוֹף, וְלֹא
בְּאִיבָרִים, וְלֹא בְּעוֹרְקִים, וְלֹא בְּגִידִים, וְלֹא בְּעוֹר וּבְשָׂר, וּבְשֶׁאֵר בְּנִין
הָאָדָם, לֹא בְּתוֹךְ חֲלָל הַגּוֹף, וְלֹא חוּץ לְחֲלָל הַגּוֹף, וְתִחַזֵּק אֶת כַּחֲסֵי
וְרוּחֵי וְעֲצָמוֹתַי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "רַפְּאוֹת תְּהִי לְשַׁרְךָ וְשִׁקּוּי לְעֲצָמוֹתֶיךָ,
כִּי לָךְ הָיָה הַחוֹחֲלָתִי אַתָּה תַעֲנֶנּה הָיָה אֱלֹהֵי, וְאֲנִי בַּהָיָה אֶעֱלוֹזָה
אֲגִילָה בְּאֱלֹהֵי יִשְׁעֵי, רִצָּה הָיָה לְהַצִּילֵנִי הָיָה לְעֲזֹרְתִי חוֹשָׁה",
וְאֲזָכָה לֵילִד בְּקִלוֹת מְאֹד בְּלִי שׁוּם פֶּחַד וּכְאֵב וְצַעַר כָּלֵל, וְאֲזָכָה
לְהַכִּיל בְּךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְלָתִי שְׁאֲנִי
מִבְּקָשׁ וּמִתְפִּיל בְּעֶדְךָ שְׁיִהְיָה לָךְ הַצְּלָחָה מְרַבָּה וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּפְנֶה
תִּשְׁכִּיל וְתִצְלִיחַ.

הַמְּאַחֵל לָךְ בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה מִן הַשָּׁמַיִם...

(שו"ת ברסלב, כ' ב' תקל"ה)

אֲשֶׁר ה' ש בְּנַחֵל שְׁמַא

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ב'), שְׁמִזְמוֹר ק' בְּתֵהֱלִים, שֶׁהוּא "מִזְמוֹר לְתוֹדָה", מְסַגֵּל לְהוֹלֵדָה בְּנִקְל, וְעַל-כֵּן מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים, אִם תִּרְגֵּיל אֶת אֲשֶׁתְּךָ לֹאמַר בְּכָל יוֹם אֶת הַמִּזְמוֹר הַזֶּה. וְכֵן אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פֶּעַס, סִימָן מ'): עַל-יְדֵי הַפֶּעַס אִשָּׁה מִקְשָׁה לִילֵד, עַיִן שָׁם; וְעַל-כֵּן תִּזְהַר מְאֹד מְאֹד לֹא לְכַעַס.

וְכֵן אַתָּה רְאֵה לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד אֶת אֲשֶׁתְּךָ, וְאַל תִּעְצֹבֵן אוֹתָהּ, בְּאִפְּן שְׁלֹא תִבּוֹא לְיְדֵי פֶעַס. וּמוֹבֵא בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁאֲכִילַת סְעֻדַת מְלוּוֹה-מְלִכָּה מְסַגֵּלַת מְאֹד מְאֹד לְהוֹלֵדָה בְּנִקְל, עַל-כֵּן תִּרְאֶה שֶׁאֲשֶׁתְּךָ תִּקְיָם אֶת כָּל זֶה וְתוֹלִיד בְּנִקְל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

תהלים פרק ק

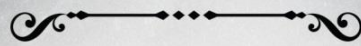
- (א) מִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ :
- (ב) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בְּאוֹר לְפָנָיו בְּרִנָּה :
- (ג) דַּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹקִים הוּא עָשָׂנוּ וְלֹא וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֹאן מִרְעִיתוֹ :
- (ד) בְּאוֹר שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצֵרְתָיו בְּתֵהֱלָה הוֹדוּ לוֹ בְּרִכּוֹ שְׁמוֹ :
- (ה) כִּי טוֹב ה' לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד דֹּר וָדֹר אֲמוֹנָתוֹ :

"עַל כָּל פָּנִים, אֵיךְ שֶׁהוּא, תִּגִּיד לְאֲשֶׁתְּךָ בְּשִׂמְיָהּ: אַל תִּפְחָדִי !
הַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה וְתִלְדִי בְּקִלּוֹת ! רַק תִּהְיִי רְגִילָה לֹאמַר
בְּכָל יוֹם שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁמְאֹד מְסַגֵּלִים לְלִדָּה קְלָה..."

שיעורים באידיש ולשון הקודש מהראש ישיבה
ר' יואל ראטה נ"י אפשר לשמוע במספר:

0797040066

ושיעורים שנמסרים ב"היכל הקודש יבנאל"
אפשר לשמוע במספר:

0733834140

(להקיש 1 ואחר כך להקיש 2)

זכות העלון

להצלחת ורפואת : אליהו בן מרים, אסתר מלכה בת אורה וכל יוצאי חלציהם, יום טוב בן ג'וליה, מרים בת סולטנה, סולטנה בת קדן מרים, עמוס בן יהודית, נתן שמחה בן רחל, יקיר בן זוהרה, הנייה רחל בת דבורה, דוד בן רחל, משה בן אירן, יצחק בן פיגלה, ישראל בן ג'וליה.

ולהבדיל : לעילוי נשמת ג'וליה בת סולטנה, אליהו בן ישראל,
אברהם בן ניסים אורה בת נעמי, מאיר בן רחמים, יצחק בן זכיה ולכל הנשמות הקדושות
שאינן מי שיאמר עליהם קדיש

מי שמעוניין לקבל את החוברת בדואר אלקטרוני שיכתוב

ל: nachman6708@gmail.com

